

SCP Phù thủy cát. 8141 pt2

PoI-8141-1, hình ảnh cơ thể.

Aphora: Anh đang gọi tôi là kẻ nói dối à?

Tiến sĩ Okorie: Có lẽ vậy. Chắc chắn còn nhiều điều hơn thế nữa. Tôi nghĩ...

<Bác sĩ Okorie búng tay. Một tia sáng lóe lên. Aphora thoáng ngạc nhiên.>

Tiến sĩ Okorie: Tất nhiên rồi. Có con với một pháp sư thôi thì chưa đủ. Ông cũng muốn tôi được đào tạo thành một pháp sư. Ông biết đó là kết quả hợp lý duy nhất.

Aphora: Tôi cũng đã nghĩ đến việc họ có thể nhốt anh vào một cái hộp. À mà mọi chuyện diễn ra thế nào? Khi anh nói với họ anh thực sự là ai?

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Đừng làm cái vẻ mặt đó. Tôi biết anh đã nói với họ rồi. Anh chẳng có chút xảo quyệt nào cả.

Bác sĩ Okorie: Họ không vui. Nhưng tôi vẫn được tự do.

Aphora: Người vẫn còn tự do. Nhưng giờ người đã ở đây.

<Họ đã đến ngã ba đường. Một lối đi phủ đầy mảnh vỡ nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Lối còn lại đã sụp xuống vực thẳm. Aphora dừng lại, và Tiến sĩ Okorie cũng dừng lại. Những người công nhân vẫn chưa đến được đây. Họ chỉ còn một mình.>

Aphora: Bạn có muốn biết tại sao bạn tồn tại không?

<Aphora gõ chân xuống nền đường.>

Aphora: Đây là lý do. Anh tồn tại để tìm thấy em ở đây, hôm nay.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao? Tại sao lại là bây giờ?

Aphora: Vì chúng ta sắp ra đi, Kelila. Không bao giờ quay trở lại.

Tiến sĩ Okorie: Chúng ta đang đi đâu?

Aphora: Nơi chúng không thể chạm tới chúng ta. Trong một thời gian.

Tiến sĩ Okorie: Ai? Ai không thể chạm vào chúng ta?

Aphora: Tôi nghĩ là anh biết.

Tiến sĩ Okorie: Giftschreiber là gì?

Aphora: Hãy nghĩ lớn hơn.

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Hai bản lề trên cánh cửa dẫn đến sự lãng quên. Một khoảng không vô định giữa các thế giới. Đen tối và trống rỗng hơn cả Nevermeant.

Tiến sĩ Okorie: Vậy chúng ta đang nói đến chuyện đó à? Tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua. Tôi đã từng ở trong không gian trống rỗng rồi. Chẳng có gì đáng nói cả.

Aphora: Nơi mà người gọi là nhà sẽ không còn nữa. Ngôi nhà đích thực của người sẽ trường tồn, và người cũng vậy.

Bác sĩ Okorie: Cái gì cơ? Tôi tưởng anh bảo chúng ta sẽ đi.

Aphora: Vâng. Tất cả chúng ta. Cùng nhau.

<Aphora lại gõ chân xuống cát để nhấn mạnh.>

Aphora: Ở đây.

Tiến sĩ Okorie: Ở đây á? Ý anh là thành phố sẽ đi qua cánh cửa đó à?

Aphora: Người không thể vượt qua vực thẳm mà không có tàu. Chúng ta sẽ là những người đầu tiên rời đi, nhưng không phải là những người cuối cùng. Sẽ có ba người.

Tiến sĩ Okorie: Ba. Ba thành phố?

Aphora: Chưa hẳn. Bạn sẽ thấy ở mặt bên kia. Khi chúng ta bắt đầu lại.

<Tiến sĩ Okorie nhìn đi chỗ khác. Bên kia hang động, một khối cát khổng lồ đổ xuống từ trần hang, tạo thành một khung xương mỏng màu đỏ, tạo thành một cấu trúc mới ngay tại vị trí mà cấu trúc cũ đã sụp đổ.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi không có ý định chiều theo ý anh về vấn đề này.

Aphora: Ta rất muốn xem người định phản kháng thế nào. Người đã thấy ta có thể làm được gì một mình rồi. Người có muốn cùng ta đối đầu với tất cả chúng ta không?

<Tiến sĩ Okorie quay lại đối mặt với Aphora lần nữa.>

Tiến sĩ Okorie: Nếu các người đều mạnh mẽ như vậy, tại sao còn chạy trốn? Tại sao không đánh trả?

Aphora: Sao phải bận tâm?

Tiến sĩ Okorie: Bạn có thể cứu thế giới.

<Aphora cười toe toét.>

Aphora: Vậy thì sao?

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì sao?

Aphora: Đúng vậy!

<Aphora tiến về phía Tiến sĩ Okorie. Lần này, ông ta không hề lùi bước.>

Aphora: Thế giới này có gì đặc biệt? Nếu người chúng kiến những gì ta đã thấy, người thậm chí còn không thể đưa ra được một lập luận nào để bảo tồn một vùng nước tù túng cần cỗi như vậy. Người sẽ quá *xấu hổ*. Người đang sống trong một cái hố buồn tẻ, tối tăm. Một cái hố *trong* một cái hố.

Bác sĩ Okorie: Anh nên nói chuyện.

<Bác sĩ Okorie chỉ tay về phía những con phố vắng tanh.>

Bác sĩ Okorie: Đèn đã tắt và không có ai ở nhà.

Aphora: Họ sẽ quay lại. Và sớm thôi.

Tiến sĩ Okorie: Chỉ đủ lâu để chúng cụp đuôi lại và bỏ mặc tám tỷ người phải chết.

Aphora: Họ luôn chết, con gái ạ. Entropy vũ trụ chỉ bi thảm một lần. Lần thứ hai thì chán ngắt.

<Im lặng khi ghi âm.>

Bác sĩ Okorie: Tôi không phải là con gái của ông.

Aphora: Cậu là tương lai của chúng ta. Tôi nghĩ cậu sẽ làm được điều gì đó đáng kinh ngạc.

Tiến sĩ Okorie: Và đó là gì?

Aphora: Bà sẽ là bà, thậm chí có thể là mẹ, của người sẽ chấm dứt chuyến bay dài của chúng ta. Với vài thiên niên kỷ kinh nghiệm, biết đâu bà sẽ cho chúng ta một đứa con cuối cùng có thể sánh ngang với lũ quái vật.

Tiến sĩ Okorie: Tôi không chờ đợi. Chúng ta sẽ ngăn chặn chúng ngay tại đây.

<Bác sĩ Okorie gõ nhẹ vào nền đường để nhấn mạnh.>

Tiến sĩ Okorie: Ở thế giới này. Tôi và bạn bè tôi. Chúng tôi sẽ cứu tất cả mọi người.

Aphora: Mọi người đều đã chết rồi. *Bạn bè* của người cũng đã chết rồi.

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Anh muốn tham quan không? Sevara sẽ dẫn anh đi tham quan, rồi anh và tôi có thể nói chuyện sau về những gì anh đã thấy.

Tiến sĩ Okorie: Sevara là ai?

Aphora: Anh là nhà khoa học. Anh phải tìm ra cách.

<Kết thúc truyền tải.>

Phụ lục 8141-11, Tham vấn ETTRA: Dựa trên những ký ức đã được phục hồi và những tiết lộ trên, Tiến sĩ Okorie đã yêu cầu và được tham vấn với Tiến sĩ Sokolsky. Biên bản cuộc họp của họ được đính kèm bên dưới.

<Bắt đầu bản ghi chép.>

<Tiến sĩ Sokolsky ngồi trong văn phòng của mình tại Cơ sở Giảm thiểu Tác động Môi trường AAF-A. Tiến sĩ Okorie vẫn đứng, ở đầu bàn làm việc.>

Ảnh lưu trữ của Tiến sĩ Sokolsky.

Tiến sĩ Sokolsky: Anh muốn mất thêm một cấp độ an ninh nữa à? Để tôi nói trước nhé. Anh không cần phải kể cho tôi nghe về mọi năng lực ma thuật mới mà anh phát triển đâu. Có lẽ tôi đã biết rồi.

Tiến sĩ Okorie: Cái gì cơ? Không. Chúng ta cần nói về Aph.

Tiến sĩ Sokolsky: Được rồi. Thế thì sao?

Tiến sĩ Okorie: Nó cần phải bị phá hủy.

<Bác sĩ Sokolsky gật đầu suy nghĩ.>

Tiến sĩ Sokolsky: Cần phải làm điều này, chúng ta cần phải làm điều này, hay anh muốn chúng tôi làm điều này?

Tiến sĩ Okorie: Tất cả những điều trên.

Tiến sĩ Sokolsky: Tôi cần một lý do thực sự thuyết phục cho tất cả những điều trên.

Tiến sĩ Okorie: Họ đang làm việc với *giftschreiber*, hay còn gọi là *schriftsteller*.

<Tiến sĩ Sokolsky nhướng mày.>

Tiến sĩ Sokolsky: Tôi không thấy điều đó trong các băng ghi âm cho đến giờ. Thực tế là ngược lại.

Tiến sĩ Okorie: Anh đang xem những thứ đó à?

Tiến sĩ Sokolsky: Chính xác thì bạn nghĩ bạn đang nói chuyện với ai?

Tiến sĩ Okorie: Tôi cũng có thể nói như vậy với anh. Nếu anh đang theo dõi tập tin đó, anh biết mọi thứ đang dần trở lại với tôi.

Tiến sĩ Sokolsky: Vâng. Có lẽ là phương pháp trình bày tôi ghét nhất từ trước đến nay. Tôi không có thời gian cho việc trình bày từng phần. Hãy nói cho tôi biết những gì tôi cần biết —

thực ra, không, nói cho tôi biết *tất cả*, và *tôi* sẽ sàng lọc những điều tôi cần biết, rồi tôi sẽ làm điều đúng đắn. Tôi thực sự không cần lời khuyên.

Tiến sĩ Okorie: Anh thấy cô ấy nói gì rồi đấy. Cô ấy biết về những kẻ chuyên gia mật mã bất hảo.

Tiến sĩ Sokolsky: Tôi cũng vậy. Nhưng điều đó không khiến tôi trở thành một trong số họ.

Tiến sĩ Okorie: Kiến thức sâu sắc như vậy—

Tiến sĩ Sokolsky: Anh chưa thể hiện được kiến thức chuyên sâu. Cả trong phim ngắn OMNI lẫn những gì ít ỏi anh còn nhớ.

Bác sĩ Okorie: Tôi *biết* điều đó là sự thật, được chứ? Tin tôi đi.

Tiến sĩ Sokolsky: Không?

<*Bác sĩ Okorie thở dài.*>

Tiến sĩ Okorie: Kể cả khi anh không tin tôi, những gì tôi *có thể* chứng minh cũng đáng lên án không kém. Chúng cũng có cùng sức mạnh như tôi. Chỉ khác là thay vì được đào tạo cầu thả ở Tổ chức, chúng lại thấm nhuần những truyền thống đã cho chúng sức mạnh đó ngay từ đầu. Chúng có thể dập tắt mặt trời bằng một cơn bão cát đỏ. Chúng có thể dịch chuyển các lục địa dưới chân chúng ta. Chúng có thể xoay ngược trục Trái Đất, nếu chúng muốn.

Tiến sĩ Sokolsky: Và lời khuyên của ông là hãy tấn công những người này.

Tiến sĩ Okorie: Không phải theo cách để lại chỗ cho phản ứng nào cả. Hãy thiêu rụi chúng đến tận nền tảng.

Tiến sĩ Sokolsky: Nhưng điều đó chỉ hợp lý nếu chúng ta không thể lôi kéo họ về phe *mình*. Và vì vậy, chúng ta quay lại: nếu họ quyết tâm theo đuổi cuộc thập tự chinh tiền điện tử, như anh khẳng định, tại sao chúng ta chưa thấy dấu hiệu nào? *Giftschreiber* và *Schriftsteller* đã liên tục chống lại chúng ta kể từ khi Chiến dịch FIREBREAK bắt đầu. The Hammer đã nhúng mũi vào chủ nghĩa khủng bố meme hơn một năm nay, và ngay cả với tất cả những gì Zwist đã dạy cô ấy và cả tâm trí tuyệt vời của cô ấy, thì vẫn là quá sức chịu đựng của một người phụ nữ. Tôi nghĩ chúng ta sẽ biết đến điều này nếu bọn xấu bổ sung thêm khả năng phun cát ma thuật vào kho vũ khí của chúng.

Tiến sĩ Okorie: Họ đã chờ đợi.

Tiến sĩ Sokolsky: Vì cái gì? Vì anh sao?

Tiến sĩ Okorie: Không. Tôi không quan trọng với họ.

Tiến sĩ Sokolsky: Vậy thì sao?

Tiến sĩ Okorie: Họ đang chờ xem bên nào sẽ chiến thắng.

<*Im lặng khi ghi âm.*>

Tiến sĩ Okorie: Đúng là cát rồi. Gió thổi theo hướng nào cũng được.

Tiến sĩ Sokolsky: Có lẽ chúng ta có thể khiến chúng thổi bay theo hướng của chúng ta.

Tiến sĩ Okorie: Có thể họ sẽ bảo bạn thổi chúng.

<*Bác sĩ Sokolsky khịt mũi.*>

Tiến sĩ Sokolsky: Đúng vậy. Và anh từng là người vô tội.

Tiến sĩ Okorie: Không ai trong chúng ta từng vô tội. Chúng ta đã đồng lõa với chuyện này ngay từ ngày đầu. Và theo những gì tôi thấy, ngày đầu tiên đã là chuyện rất lâu rồi. Nhưng lịch trình không còn nhiều ngày nữa. Chúng ta cần phải làm gì đó về chuyện này, Tiến sĩ Sokolsky ạ, và chúng ta cần phải làm ngay.

Tiến sĩ Sokolsky: Phải nói rằng, tôi quan tâm nhiều hơn đến — và lo lắng hơn — về ngụ ý rằng những người này đến từ một vũ trụ hoàn toàn khác, một vũ trụ không còn tồn tại nữa. Anh có nhớ thông tin gì mới về điều đó không?

Bác sĩ Okorie: Không. Xin lỗi. Nếu tôi từng biết thì giờ tôi không còn biết nữa. Có thể họ đã lấy đi những ký ức đó của tôi.

Tiến sĩ Sokolsky: Ông hãy cập nhật cho tôi nhé.

Tiến sĩ Okorie: Hoặc bạn sẽ thấy nó trên trang tin tức ma thuật, với những người còn lại trong chúng tôi.

Tiến sĩ Sokolsky: Bạn có thể dễ dàng đưa ra lập luận của mình hơn nếu bạn có thể chỉ ra thời điểm mà những người này thực sự thực hiện được ý nghĩa thảm khốc mà bạn đang gán cho họ.

Tiến sĩ Okorie: Tôi ước gì mình có thể. Nhưng tôi không thể nói cho bạn biết điều tôi không biết.

Tiến sĩ Sokolsky: Vậy tôi nên gọi cho mấy anh bạn đang làm vệ tinh giết người quỹ đạo, và bảo họ đào cho chúng ta một cánh cổng địa ngục mới... theo yêu cầu? Đó là điều anh đang đề xuất sao? Mặc dù tôi đã yêu cầu anh đừng đề xuất gì cả?

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy.

Tiến sĩ Sokolsky: Chúng ta thậm chí còn không biết thành phố đó ở đâu.

Tiến sĩ Okorie: Không, nhưng tôi có thể tìm ra.

Tiến sĩ Sokolsky: Làm sao bạn biết được?

Bác sĩ Okorie: Bởi vì... Tôi đã là một người xa lạ suốt cuộc đời, ở mọi nơi tôi đến. Cảm giác đó chưa bao giờ rời bỏ tôi. Tôi không thể diễn tả nó bằng lý trí, nhưng sau những gì tôi thấy ở đó... Tôi biết mình sẽ tìm được đường về nhà. Một lần cuối cùng.

<Kết thúc bản ghi chép.>

Phụ lục 8141-12, Các lần truyền tiếp theo (4): Phải mất bảy giờ trước khi lần truyền tiếp theo của OMNI đến; xét theo ngữ cảnh, hoặc Tiến sĩ Okorie đã ngừng ghi âm để bảo toàn năng lượng, hoặc bản thân OMNI đang gặp trục trặc. Bản ghi chép của lần truyền mới được đính kèm bên dưới.

<Quá trình truyền tải bắt đầu.>

<Tiến sĩ Okorie đang leo lên một con dốc đứng trên vách hang. Cô quay đầu lại, và toàn bộ quang cảnh thành phố trải dài bên dưới hiện ra rõ ràng. Từ góc nhìn này, có thể thấy rõ Aph hoàn toàn không có thảm thực vật và chỉ có rất ít cư dân sinh sống; ánh đèn đã mờ đi, gần giống như ban đêm, cho thấy số lượng cư dân không nhiều và chủ yếu tập trung quanh những con đường mới được thi công.>

<Tiến sĩ Okorie quay lại con đường gần như dốc đứng, rên rỉ khi cố gắng kéo mình lên cao hơn. Tóc và mồ hôi tạm thời che khuất nguồn cấp dữ liệu OMNI, và một giọng nói vang lên.>

Sevara: Cô ấy sẽ giết tôi nếu anh chết, anh biết không.

Tiến sĩ Okorie: Tôi không thấy đó là vấn đề của tôi.

<Bác sĩ Okorie quay lại và thấy Sevara đang đứng cạnh mình, chân lơ lửng trên không trung. Cô được nâng lên bởi một đám mây cát sáng chói. Cô đang cau mày.>

Sevara: Anh định đi đâu?

Pol-8141-2, hình ảnh cơ thể.

Tiến sĩ Okorie: Một trong số... hay cái gì đó tương tự, đã kể cho tôi nghe về hệ thống thủy canh trong một tầng hang động khác phía trên tầng chính. Tôi muốn xem.

Sevara: Ý anh là muốn xem có lối thoát nào không. Không có.

Bác sĩ Okorie: Sao, tôi bỏ đi ư? Khi mà anh đã khiến tôi cảm thấy được chào đón đến thế sao?

Sevara: Bạn cũng khiến chúng tôi cảm thấy thực sự được chào đón.

Tiến sĩ Okorie: Ý anh là trên Trái Đất à? Ừ, tôi vẫn chưa chắc chắn lắm về điều đó.

Sevara: Không liên quan gì đến tôi cả.

<Tiến sĩ Okorie vẫn tiếp tục leo lên. Sevara đi theo cô ấy mà không cần nỗ lực gì.>

Sevara: Tôi hiểu việc muốn xem thử. Nhưng tôi không thể hiểu nổi việc phải làm *thủ công*. Anh thực sự kém cỏi đến vậy sao? Chỉ riêng di truyền học cũng đủ đưa anh đi xa hơn rồi.

Bác sĩ Okorie: Tôi không tin tưởng vào Tài năng của mình ở đây. Có quá nhiều người khác có thể can thiệp.

Sevara: Hoặc tăng cường.

Tiến sĩ Okorie: Ai muốn làm điều đó?

Sevara: Chúng tôi không phải là kẻ thù của anh.

Tiến sĩ Okorie: Anh chắc chắn không hành động giống bạn tôi.

Sevara: Tôi không.

<Tiến sĩ Okorie đã lên đến mái hang. Sevara bước đến cầu thang phía sau cô, và họ di chuyển thành hàng một qua lớp đá sa thạch dày đặc vào một cánh rừng rậm rạp bất ngờ.>

<Khu vườn Aph trải dài trước mắt họ, hàng cây xanh trải dài hàng cây số, vươn lên và bao quanh trần hang động thứ hai. Nước chảy qua những khe hở trên những con kênh đá xám dài, được cung cấp bởi dòng chảy liên tục từ trên cao.>

<Bác sĩ Okorie dừng lại một chút để lấy hơi.>

Tiến sĩ Okorie: Cái quái gì thế này?

Sevara: Hửm?

Tiến sĩ Okorie: Tại sao lại nhiều thế?

<Cô bắt đầu bước xuống những con đường lát cát đỏ chạy giữa những chậu cây gần nhất, rộng lớn và xanh tươi. Cô lướt tay qua những ống dẫn nước tí hon và cười.>

Tiến sĩ Okorie: Cây cối ở đây đủ sức sinh trưởng cho gấp trăm lần dân số thành phố, nếu căn cứ vào những gì tôi thấy ở tầng dưới. Và tôi chắc chắn là vậy, bởi vì tất cả những thứ đó chỉ là màn trình diễn hoành tráng để tôi chiêm ngưỡng.

<Sevara nhún vai.>

Sevara: Có lẽ cũng vậy. Có lẽ chỉ để gây ấn tượng với anh thôi. Dù sao thì cô ấy cũng mới đăng nó tuần trước thôi. Biết đâu anh chỉ *quan trọng đến thế thôi*.

<Bác sĩ Okorie dừng bước.>

Tiến sĩ Okorie: Tuần trước à?

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Được rồi, vậy là anh và tôi đã có khởi đầu không mấy tốt đẹp. Hãy cùng tìm hiểu vấn đề này nhé.

Sevara: Ôi trời.

Tiến sĩ Okorie: Bạn thường làm gì để giải trí ở đây?

<Sevara nhìn đi chỗ khác.>

Sevara: Cuộc thi thổi thủy tinh.

Tiến sĩ Okorie: Thật sao?

Sevara: Thật sao?

<Bác sĩ Okorie cười.>

Tiến sĩ Okorie: Được rồi. Tôi hiểu rồi. Giờ thì trả lời câu hỏi đi.

Sevara: Để vui vẻ, tôi đề nghị bạn nên rời đi.

Bác sĩ Okorie: Vậy thì chuyển tham quan đó là lựa chọn tốt nhất tiếp theo, tôi nghĩ vậy.

Chúng ta nên xem gì trước?

<Sevara đi xa hơn dọc theo con đường rợp bóng cây, lướt ngón tay dọc theo mép của một nhánh lá dài và phẳng.>

Sevara: Đây là sự lãng phí thời gian.

Tiến sĩ Okorie: Của anh, của tôi hay của cả hai?

Sevara: Cả hai. Tôi không quan tâm đến việc làm cho anh cảm thấy được chào đón, và anh sẽ chẳng thấy điều gì đáng viết thư về nhà đâu.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao vậy? Ý tôi là phần thứ hai.

<Sevara nhìn lại Tiến sĩ Okorie.>

Sevara: Tôi đã nhìn thấy từng tấc đất của thành phố này. Tôi biết tất cả mọi thứ từ khi còn nhỏ. Xương cốt ở đây rất chắc chắn, tôi cá là bà ấy đã nói với anh như vậy?

<Bác sĩ Okorie gật đầu.>

Sevara: Chỉ còn lại xương thôi. Lũ kền kền đã ăn sạch hết rồi.

Tiến sĩ Okorie: Kền kền nào cơ?

Sevara: Còn lại. Chúng đã lấy đi mọi thứ có giá trị, hoặc để chúng sụp đổ. Ở đây chẳng có gì thực sự ngoài đồng đồ nát.

<Bác sĩ Okorie tiến lại gần cô, hai tay dang rộng cầu xin.>

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì hãy cho tôi xem những tàn tích. Việc một dân tộc đã từng như thế nào cũng quan trọng không kém việc họ là ai.

<Sevara nhắm mắt.>

Sevara: Nhưng chỉ có vậy thôi. Những người này *đã từng*. Và giờ thì không. Nhà của chúng ta chỉ còn là cát bụi và bóng tối. Người dân Aph rải rác khắp cây đại thụ, lang thang trên các hành tinh, đọc viết và thay đổi mọi thứ cho phù hợp với bản thân. Họ không còn quan tâm đến bản thân nữa, và họ cũng chẳng còn quan tâm đến nơi mình sinh ra. Họ đã xa rời thành phố của mình, và nó chẳng hề phát triển chút nào khi họ vắng mặt. Nó không còn là nhà của họ, hay của bất kỳ ai khác nữa.

Tiến sĩ Okorie: Của anh đấy.

<Sevara đảo mắt.>

Tiến sĩ Okorie: Ông có thể cho tôi biết có bao nhiêu người ở Aph không?

Sevara: Có lẽ khoảng một trăm. Có lúc lên đến hàng ngàn. Hồi đó cũng có trẻ con. Nhưng...

<Nét mặt của Sevara trở nên xa xăm.>

Sevara: Chúng ta mệt mỏi với những thứ trần tục như gia đình và mái ấm trong những năm tháng dài lạnh lẽo của tuổi già.

Tiến sĩ Okorie: Nghe giống như một câu trích dẫn.

<Môi Sevara cong lên.>

Sevara: Mẹ yêu quý nhất.

Tiến sĩ Okorie: Điều đó có nghĩa là gì?

Sevara: Bất tử. Anh biết không? Mọi thứ đều trở nên giống nhau sau vài kiếp đầu.

<Nhịp tim của Tiến sĩ Okorie hiện có thể nghe rõ trên nguồn cấp dữ liệu OMNI.>

Tiến sĩ Okorie: Họ bất tử sao?

Sevara: Chắc chắn là vậy. Dù sao thì họ cũng nghĩ vậy. Có nhiều cách để nhận ra, nhưng rõ ràng nhất là họ hầu như không thể chịu đựng được nhau. Đó là lý do tại sao họ tìm kiếm những bến bờ mới, những trải nghiệm mới mẻ hơn, tản ra và hiếm khi quay lại với nhau. Bạn sẽ không gặp lại họ sau nghi lễ.

Tiến sĩ Okorie: Ông có thể cho tôi biết thêm về nghi lễ đó không?

Sevara: Không.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì chúng ta sẽ nói thêm về con người.

<Sevara thở dài.>

Sevara: Sao anh vẫn chưa chán thế? Tôi chán ngấy rồi, và tôi sống ở đây.

Bác sĩ Okorie: Xin hãy chiều theo ý tôi.

Sevara: Được thôi. Họ là những pháp sư cát, giống như anh và tôi. Họ đã đến những nơi mà anh thậm chí không thể tưởng tượng nổi. Họ sẽ kể cho anh nghe về chúng, nếu anh hỏi. Sau nghi lễ, họ thậm chí có thể đưa anh đến đó. Nếu nữ hoàng cho phép. Nhưng họ sẽ không kể cho anh nghe bất cứ điều gì về bản thân họ.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao không?

Sevara: Bởi vì họ chẳng biết gì về bản thân cả. Vậy nếu anh đến đây để tìm hiểu về con người mình thì sao? Anh sẽ còn thất vọng hơn nữa đấy. Nói chuyện với họ đủ lâu, biết đâu anh sẽ biết ít hơn lúc mới đến đấy.

Tiến sĩ Okorie: Nghe có vẻ như anh đang cố thuyết phục tôi rời đi.

Sevara: Không hề. Làm thế còn lãng phí thời gian hơn.

Tiến sĩ Okorie: Tôi rất kiên trì.

Sevara: Ý tôi không phải vậy.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì sao?

Sevara: Anh sẽ không được rời đi cho đến khi cô ấy cho phép.

<Im lặng khi ghi âm.>

Bác sĩ Okorie: Còn anh thì sao? Anh có ở lại dự lễ không?

Sevara: Tôi chưa bao giờ rời khỏi thành phố này. Tôi sẽ ở đây để chứng kiến màn trình diễn hoành tráng. Và cả những gì sắp tới nữa.

Tiến sĩ Okorie: Cái nào là?

Sevara: Không có gì cả. Trong một thời gian.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi cần anh giải thích điều đó cho tôi.

Sevara: Tôi nghĩ tốt hơn là anh nên lo lắng về chuyện đó một thời gian.

<Cô ấy đi ngang qua Tiến sĩ Okorie, theo hướng xuống hang động.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi có cảm giác anh không vui khi tôi ở đây.

Sevara: Chà, con đúng là có sự sáng suốt của một nàng công chúa nhỏ hoàn hảo. Con sẽ rất hợp với nơi này.

<Sevara nhìn qua vai, một chân đặt trên bậc thang đầu tiên.>

Sevara: Thôi nào. Ta sẽ không trông chừng ngươi khi ngươi bò qua ngôi mộ này đâu, nhưng ít nhất ta có thể chỉ cho ngươi biết nên đẩy bức tường nào trước.

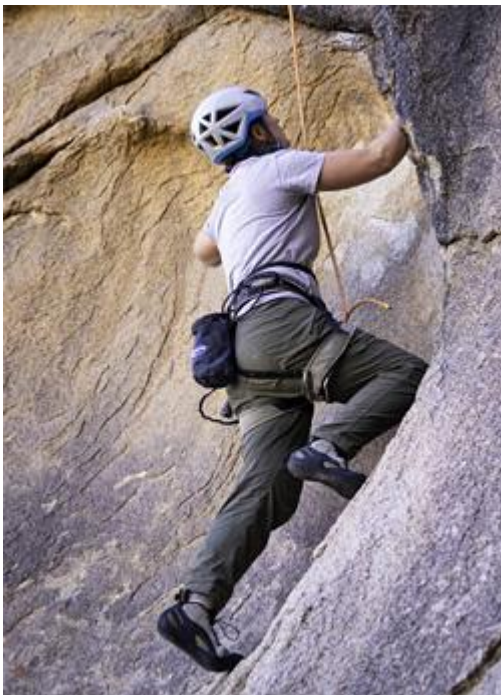
<Kết thúc truyền tải.>

Phụ lục 8141-13, Tham vấn Gol: Khi ký ức của Tiến sĩ Okorie về thời gian ở Aph dần hồi phục, bà bày tỏ mong muốn được hợp tác với Tiến sĩ Jay Everwood thuộc Nhóm Nghiên cứu Lợi ích Nhóm đặt tại Điểm 55. Nhiệm vụ hiện tại của Tiến sĩ Everwood bao gồm xác định nguồn gốc và hoạt động tương lai của các giáo phái bí ẩn hiện đang tiến hành cuộc chiến riêng tư chống lại Tổ chức, đó là *giftschreiber* và *schriftsteller*. Biên bản cuộc họp của họ với Tiến sĩ Okorie được đính kèm bên dưới.

<Bắt đầu bản ghi chép.>

<Tiến sĩ Everwood gặp Tiến sĩ Okorie trong hành lang lát gạch xanh ngọc của Phân khoa Huyền bí Ứng dụng. Ca làm việc chính thức cuối cùng trong ngày đã kết thúc, hành lang trống trơn chỉ còn lại hai người họ. Họ vừa đi ngang qua các phòng thí nghiệm và phòng tập trung vừa nói chuyện.>

Tiến sĩ Everwood: Vậy thì, một Nhóm Quan tâm khác. Một Nhóm khác chủ yếu liên quan đến Khu vực 43.

Ảnh lưu trữ của Tiến sĩ Everwood.

<Bác sĩ Okorie mỉm cười.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi có thể nói gì đây? Chúng tôi rất nổi tiếng.

Tiến sĩ Everwood: Cảm giác như tôi phải lên đây hai tuần một lần vậy.

Bác sĩ Okorie: Họ nên cấp cho bạn một văn phòng.

Tiến sĩ Everwood: Họ đã cấp cho tôi một văn phòng.

<Bác sĩ Okorie vỗ nhẹ vào lưng bác sĩ Everwood. Bác sĩ Everwood chớp mắt liên tục tỏ vẻ ngạc nhiên.>

Bác sĩ Okorie: Tốt lắm. Tốt cho anh đấy.

Tiến sĩ Everwood: Vậy, Thành phố Chuyển dịch. Có tên quý nào không?

Tiến sĩ Okorie: Cái gì cơ?

Tiến sĩ Everwood: Một cái tên cụ thể dành cho những người này.

Bác sĩ Okorie: Không. Theo tôi biết thì không phải vậy. Họ không được tổ chức tốt lắm, và cũng không có nhiều người.

Tiến sĩ Everwood: Có lẽ là tốt nhất. Nhưng, ừm. Chúng ta không thể gọi họ là 'người cát' được.

<Bác sĩ Okorie cười phá lên. Tiếng cười vang vọng khắp hành lang trống trải.>

Tiến sĩ Okorie: Không, tốt hơn hết là chúng ta không nên làm điều đó.

Tiến sĩ Everwood: Loài vượn?

Tiến sĩ Okorie: Điều đó có hiệu quả.

Tiến sĩ Everwood: Vậy chúng như thế nào? Loài Aphian của chúng ta à?

Tiến sĩ Okorie: Thần lẫn sa mạc.

<Bác sĩ Everwood cau mày.>

Tiến sĩ Everwood: Thế nào?

Tiến sĩ Okorie: Họ hầu như không dành thời gian cho nhau, ngoại trừ việc giao phối hoặc nuôi dạy con cái.

Tiến sĩ Everwood: Ừm. Vậy thì cấu trúc xã hội lỏng lẻo. Còn văn hóa thì sao?

Tiến sĩ Okorie: Chủ yếu là trong quá khứ. Mẹ tôi đã hát cho tôi nghe một bản anh hùng ca về tầng lớp thứ hai — điều này liên quan đến việc tính toán thời gian, mặc dù tôi không nhớ rõ về việc phân chia thời gian, và bà cũng không thực sự cố gắng giúp đỡ — với tất cả tên tuổi và nghề nghiệp của những người thợ xây đã tạo nên phần lớn thành phố. Họ rất tự hào về những gì họ đã xây dựng, nhưng đã rất lâu rồi họ không xây dựng thêm gì nữa.

Tiến sĩ Everwood: Chúng ta còn nói bao lâu nữa?

Tiến sĩ Okorie: Hàng thế kỷ. Có thể còn lâu hơn.

Tiến sĩ Everwood: Hai người chia tay trong hòa bình chứ?

Tiến sĩ Okorie: Theo như họ biết.

Tiến sĩ Everwood: Ý tôi là, bạn nói mẹ bạn đã hát cho bạn nghe.

Bác sĩ Okorie: Thật tự hào khi được hát. Bạn có thể cảm nhận được điều đó trong giọng hát của cô ấy.

<Họ đi trong im lặng một lúc.>

Tiến sĩ Everwood: Hiện vật văn hóa ấn tượng nhất mà ông từng gặp là gì?

Tiến sĩ Okorie: Một đường ống dẫn nước tinh thể, dẫn nước từ tầng nước ngầm sâu lên các khu vườn ở tầng cao nhất. Một thang máy chất lỏng di động được cung cấp năng lượng bởi một trận mưa cát bất tận. Sức mạnh của cát, để di chuyển nước.

<Bác sĩ Okorie cười khúc khích và lắc đầu tỏ vẻ ngưỡng mộ, nhưng nụ cười của bà lại buồn bã.>

Tiến sĩ Okorie: Họ thay phiên nhau phụ trách. Nó chắc phải dài đến vài kilômét, và tạo ra âm thanh như tiếng đàn hạc đang gảy khi nước chảy qua tấm kính. Tấm kính được phủ sương, và được thắp sáng bằng những lò than không bao giờ tắt. Bạn có thể thấy ánh sáng lung linh của nước khắp khu vực thành phố đó khi mái nhà được nâng lên.

Tiến sĩ Everwood: Nghe có vẻ tuyệt vời.

Bác sĩ Okorie: Nghe có vẻ hay đấy. Ước gì tôi được chứng kiến tận mắt.

Tiến sĩ Everwood: Cái gì cơ?

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã gặp nó trong một bức tranh hang động. Những tầng sâu nhất của thành phố, sâu tít dưới tầm với của đường sá, bên dưới nền móng của những tòa nhà cổ nhất, thậm chí bên dưới cả những phòng nghi lễ, tựa như một... kho lưu trữ. Thời kỳ đồ đá cũ... Tôi đoán 'cổ silicat' sẽ chính xác hơn. Tôi đã dành hàng giờ ở đó, diễn giải những gì tôi thấy. Hầu hết lớp sơn đã bị trầy xước hoặc mục nát, nhưng cái cống dẫn nước đó, bạn gần như có thể tưởng tượng nó bằng màu sắc sống động.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Giờ chỉ còn là những bức khắc chết chóc từ một bàn tay đã chết. Theo tôi thấy, cả nơi này nằm im lìm trong những mảnh vỡ ngay dưới bề mặt suốt một thời gian dài. Trước khi chúng bắt đầu mọc lại, và bà ấy đã đào sâu hơn nữa để làm một khu vườn mới. Giờ thì toàn là kỹ thuật. Không pha lê. Không âm nhạc.

Tiến sĩ Everwood: Tôi hiểu điều này có nghĩa là bạn thực sự không thấy bất cứ điều gì đáng chú ý về mặt văn hóa.

Bác sĩ Okorie: Không. Tôi không thấy gì cả. Tôi không nghĩ là có gì đáng xem cả.

Tiến sĩ Everwood: Ý anh là sao khi nói "mái nhà được nâng lên"? Chẳng phải nó luôn được nâng lên sao?

<Bác sĩ Okorie lắc đầu.>

Tiến sĩ Okorie: Đó chỉ là hình thức thôi, vài ngày đầu thôi. Nó đã giảm xuống khi họ bắt đầu thực hiện nghi lễ một cách nghiêm túc. Hầu hết thành phố đều bị che phủ bởi một lớp cát vào bất kỳ lúc nào; tất cả bọn họ đều biết đường đi lối lại, và tất cả đều có quyền năng, nên họ thường chỉ đào đường hầm đến bất cứ nơi nào họ muốn. Vì lý do ổn định, hầu hết thành phố không bao giờ được che phủ.

<Bác sĩ Everwood tặc lưỡi một cách trầm ngâm.>

Tiến sĩ Everwood: Nếu họ từng dành nhiều thời gian bên nhau để tạo ra những điều tuyệt vời này, theo anh điều gì đã khiến họ xa cách? Anh có học được gì về điều đó không?

Tiến sĩ Okorie: Dù là gì đi nữa, nó đã bắt đầu từ tầng lớp đầu tiên. Họ là những người quyền lực và thành đạt nhất thời đại của họ. Họ có thể làm nên điều kỳ diệu; mẹ tôi nói rằng họ có khả năng kiểm soát thực tại. Nhưng họ đã thử một điều gì đó táo bạo, nguy hiểm đến mức khi nó đi chệch hướng... Tôi nghĩ điều đó đã bắt đầu đầu độc họ. Sự thất bại. Động lực để thay thế nó bằng thành công.

<Bác sĩ Okorie cau mày. Mắt bà chớp chớp.>

Tiến sĩ Okorie: Điều đó khiến họ cay đắng. Khiến họ dần xa nhau, từng chút một. Aph đầy những gác xép, tháp canh và những phòng làm việc chìm, nơi mỗi người từng một mình giải quyết vấn đề muôn thuở đó. Hành động sáng tạo tột đỉnh.

<Bác sĩ Everwood sắp trả lời thì Bác sĩ Okorie giơ tay lên.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi không biết đó là gì. Thậm chí còn không đoán ra được. Nhưng tôi đã thấy một vài không gian làm việc và xưởng vẽ bị bỏ hoang khi tôi khám phá — Sevara để tôi tự do làm việc sau khi đã dẫn tôi đi đúng hướng. Một phòng thí nghiệm chất đầy những chiếc bình thủy tinh lấp lánh như mạng nhện, và mùi khét vẫn còn vương vấn trong không khí sau ngần ấy năm. Những vòng tròn nghi lễ nhìn thật đau mắt. Những bức bích họa trên tường mô tả đủ loại hoạt động bí ẩn.

Tiến sĩ Everwood: Họ đang cố làm gì vậy? Điều gì đã thất bại?

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ tốt hơn là nên chờ xem băng ghi âm sẽ ghi lại những gì trước khi trả lời. Giờ đầu óc tôi vẫn còn mơ hồ, nhưng tôi nghĩ mọi thứ rất rõ ràng trên thực địa. Dưới lòng đất.

Tiến sĩ Everwood: Tôi cần hồ sơ của từng người Aphian mà ông đã gặp ở thành phố đó, Tiến sĩ Okorie. Nhưng trước khi bắt đầu, ông có muốn nói thêm điều gì về những người này không?

<Bác sĩ Okorie cân nhắc.>

Tiến sĩ Okorie: Có.

<Im lặng khi ghi âm. Tiến sĩ Okorie dừng bước và quay lại đối mặt trực tiếp với Tiến sĩ Everwood.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ thật may là nghi lễ của họ không có tác dụng.

Tiến sĩ Everwood: Vâng?

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ nếu họ làm vậy, họ có thể đã giết tất cả chúng ta trước khi chúng ta có cơ hội được sinh ra.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Và tôi nghĩ họ vẫn đang cố gắng.

<Kết thúc bản ghi chép.>

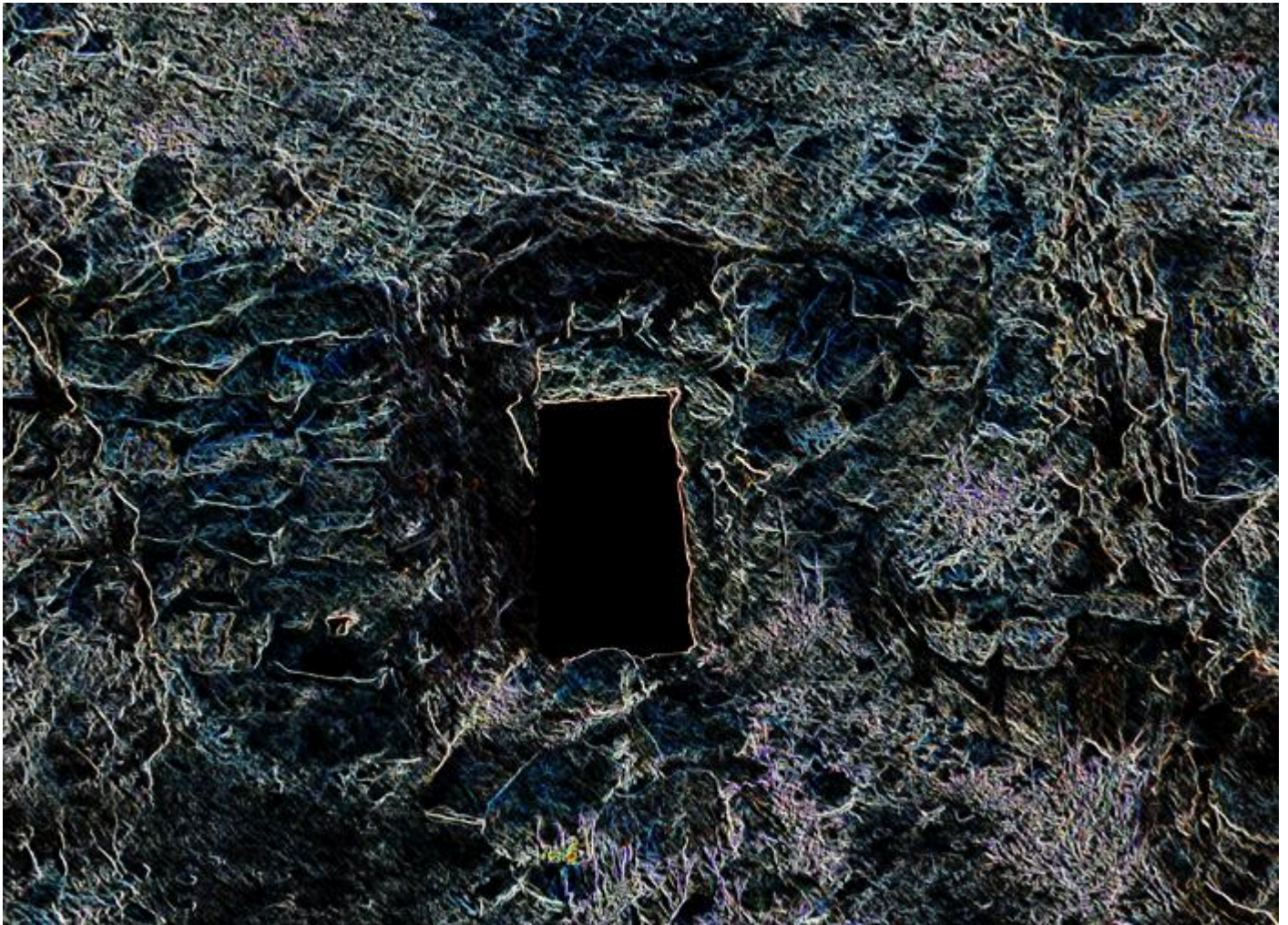
Phụ lục 8141-14, Truyền dẫn Tiếp theo (5): Bản truyền dẫn OMNI tiếp theo đã không được nhận và giải mã trong gần một ngày. Trong thời gian đó, do tình trạng bế tắc tại Khu vực 71 vẫn chưa có dấu hiệu được giải quyết, Giám đốc McInnis đã đề nghị Trưởng nhóm Ibanez và Tiến sĩ Astrauskas quay lại Điểm 43 để hỗ trợ Tiến sĩ Okorie trong nghiên cứu của bà. Đề xuất này đã bị từ chối, và Giám đốc không tiếp tục thúc đẩy thêm.

Tiến sĩ Okorie thay vào đó đã tiếp tục việc học của mình tại Khoa Lưu trữ và Chính sửa với sự hỗ trợ của Tiến sĩ Blank và các cộng sự của ông. Vì cảm thấy mình sắp đạt được bước đột phá trong việc xác định vị trí thực tế của Thành phố Aph, bà đã từ chối chứng kiến toàn bộ

quá trình truyền tải cùng với Tiến sĩ McInnis khi nó được chuyển đến. Bản ghi chép của quá trình truyền tải đó được đính kèm bên dưới.

<Quá trình truyền tải bắt đầu.>

<Tiến sĩ Okorie đứng trong bóng tối, một khối cát xám gần như không nhìn thấy được trong tay bà. Từng hạt cát tách ra, xoay tròn trong không khí, rồi bùng lên trong chốc lát, tạo nên một thứ ánh sáng mờ nhạt, giúp bà nhìn thấy những viên đá được đẽo gọt và một lối đi tối đen như mực dẫn xuống dưới.>

Thành phố Aph, tầng thấp hơn, hình ảnh cơ thể.

Tiến sĩ Okorie: Đây là cái gì?

<Sevara trả lời, mặc dù cô ấy không xuất hiện.>

Sevara: Khu phố cổ nhất và sâu nhất của thành phố. Những Sảnh Đường Tách Biệt.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao chúng lại bị cắt đứt?

Sevara: Bởi vì họ nói về quá khứ.

<Bác sĩ Okorie quay lại nhìn người phụ nữ kia. Mắt cô ấy cay xè.>

Tiến sĩ Okorie: Tại sao không ai ở thành phố này muốn suy nghĩ về lịch sử của họ?

<Sevara chỉ tay vào lối đi tối tăm.>

Sevara: Bạn sẽ thấy khi bạn biết nó là gì.

Tiến sĩ Okorie: Tôi có tìm thấy một hầm mộ làm bằng sọ người không?

Sevara: Không.

Tiến sĩ Okorie: Chiến lợi phẩm của một cuộc chiến tranh cổ đại?

Sevara: Không.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì sao?

Sevara: Một bản ghi chép. Những bản khắc điêu rờ của một nhóm ẩn sĩ bị lưu đày khỏi thành phố phía trên.

Tiến sĩ Okorie: Bị lưu đày vì lý do gì?

Sevara: Nhớ lại.

<Tiến sĩ Okorie quay lại đối mặt với hình chữ nhật màu đen.>

Tiến sĩ Okorie: Tại sao chỉ lưu đày chúng? Tại sao không tiêu diệt chúng? Aphora có vẻ rất tự hào về di sản võ thuật của thành phố. Chuyện về Daeva ấy.

Sevara: Bởi vì những người khác chỉ có thể quên nếu có ai đó nhớ đến. Có những điều được ghi nhớ ở dưới đó mà không thể quên mãi mãi. Những điều họ không muốn nghĩ đến bây giờ, nhưng biết đâu một ngày nào đó lại cần phải biết.

<Bác sĩ Okorie bước lên một bước, rồi quay lại đối mặt với người phụ nữ kia.>

Bác sĩ Okorie: Anh có đi cùng tôi không?

Sevara: Không.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao không? Tôi cần một hướng dẫn, và có lẽ cần nhiều hơn một vài lời giải thích.

Sevara: Tôi muốn xem anh sẽ làm gì với nó. Biết đâu anh sẽ thấy điều gì đó mà tôi chưa thấy.

<Bác sĩ Okorie có vẻ nhún vai.>

Bác sĩ Okorie: Được rồi. Chúng ta sẽ nói chuyện khi tôi ra ngoài nhé.

<Sevara quay người và bắt đầu bước đi.>

Sevara: Ta sẽ không ở đây. Người có thể nói chuyện với nữ hoàng. Ta chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng hai người la hét từ nơi ta đến.

<Truyền dữ liệu bị gián đoạn.>

<Tiếp tục truyền dữ liệu.>

<Tiến sĩ Okorie đang đi qua một lối đi hẹp, quanh co bằng đá chạm khắc. Cát duy nhất trong tầm mắt đến từ ngọn đuốc tự chế của cô. Cô liên tục giơ nó trước mặt, hoặc trên đầu, soi sáng vô số bức tranh hang động ở nhiều mức độ hư hỏng khác nhau.>

<Cô nheo mắt nhìn hình ảnh một bóng đen lốm đốm những chấm trắng, xung quanh là những bóng người nhỏ xíu màu nâu đỏ dường như đang chạy trốn. Áo choàng của nó xòe rộng, như thể muốn bao phủ toàn bộ khung cảnh trong bóng tối.>

Tiến sĩ Okorie: Đó chính là điều tôi nghĩ.

<Cô ấy háng giọng.>

Tiến sĩ Okorie: Nơi này là nơi lưu giữ... những gì người Aph đã làm trước khi họ định cư trên sa mạc cát, tôi nghĩ vậy. Trên Trái Đất. Tôi chưa từng thấy thứ gì trước đó. Dù sao thì cũng chẳng có gì trông hoàn toàn xa lạ với tôi. Những thứ này được vẽ bởi bàn tay con người,

hoặc ít nhất là bàn tay con người tác động lên cảm xúc của họ. Có lẽ chẳng có ghi chép nào về thế giới mà họ để lại cả...

<Cô ấy đưa ngọn đuốc về phía trước để chiếu sáng bức tranh trước mặt cô ấy tốt hơn.>

Tiến sĩ Okorie: Đây là mục cuối cùng trong một chuỗi. Theo tôi thấy, nó nói về việc giành lại lý trí từ hỗn loạn. Khiến vũ trụ phản ứng. Những người thông thái suy ngẫm về một vấn đề từ rất nhiều góc độ, họ có thể... Tôi không biết nữa. Nhìn nó dưới dạng ba chiều. Biến nó thành hiện thực. *Thực sự* hiện thực. Thành phố này đã từng hiện hữu trên bề mặt. Tôi đã từng thấy nó với cây cối, dây leo và những bụi cây mọng đỏ lớn trong một số hình ảnh cổ xưa nhất. Hình ảnh mùa gặt. Hình ảnh bóng tối điểm xuyết những đốm lửa nhỏ, thành phố như một đốm đen khổng lồ. Tôi nghĩ... Tôi nghĩ họ đã quyết định tuyên chiến vào ban đêm.

<Cô ấy đưa tay chạm vào bức tranh. Sơn bong ra dưới đầu ngón tay cô ấy.>

Tiến sĩ Okorie: Không, không phải chiến tranh. Họ muốn dùng nó để đối phó. Có thêm thời gian dưới ánh sáng. Có thêm thời gian cho mùa màng phát triển. Họ muốn *nói chuyện* với màn đêm.

<Cô ấy gõ vào tảng đá trống bên cạnh bóng người tối tăm.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ chúng đã làm hỏng chuyện. Đây là [SCP-5281-D](#), *Bonhomme Sept-Heures*. Hiện thân của người Quebec vào ban đêm. Một ông thợ chuyên ăn thịt trẻ con. Tôi đã dùng bụi tiên của hắn làm thuốc thử chính trong hơn hai mươi năm. Tôi luôn cảm thấy có mối liên hệ với hắn. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao.

<Bác sĩ Okorie hít một hơi thật sâu.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ những người này đã giải mã được bí ẩn của vũ trụ. Họ biết cách biến các lực lượng tự nhiên thành... con người. Đàn ông.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Người nửa người.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Nhưng bức tranh này được bảo quản quá tốt. Nó không thể nào cũ đến thế được. Có lẽ vài trăm năm chẳng? Tôi cần phải xem xét kỹ hơn.

<Truyền dữ liệu bị gián đoạn.>

<Tiếp tục truyền dữ liệu.>

<Bác sĩ Okorie đang đứng trong bóng tối.>

Tiến sĩ Okorie: Tất cả những ghi chép về xây dựng và sáng tạo, kim tự tháp kính, tượng cao mười tầng, vân vân, thậm chí cả *Bonhomme*, tất cả đều xuất hiện sau đó. Đó là những phần thưởng an ủi. Những gì tôi thấy ở dưới đáy biển sâu này, đây là những điều tốt đẹp. Những sai lầm tồi tệ nhất của họ.

Ngọn đuốc của cô bùng cháy, soi rọi những sắc tố mờ nhạt trên vách hang. Những gì còn sót lại có thể được hiểu là một hình thù trung tâm bị chia đôi thành hai nửa sáng tối. Mặt trời và mặt trăng nhô lên phía trên, và sáu hình thù nhỏ hơn giơ tay về phía hình thù lớn hơn trong

một cử chỉ bí ẩn có thể tượng trưng cho sự cầu khẩn, ngợi khen, sáng tạo, hoặc tất cả những điều trên.

Tiến sĩ Okorie: Cái này.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Đây là lần đầu tiên.

Nghệ thuật đỉnh tường trong Severed Halls, hình ảnh cơ thể.

<Kết thúc truyền tải.>

Phụ lục 8141-15, Tham vấn về Memetics: Sau khi nghiên cứu và chuẩn bị gần hoàn tất, Tiến sĩ Okorie đã liên hệ với Tiến sĩ Lillian Lillihammer, Trưởng khoa Memetics và Phản memetics tại Điểm 43, để xin tư vấn chuyên môn lần cuối trước khi trình bày những phát hiện của mình. Biên bản cuộc họp của họ được đính kèm bên dưới.

<Bắt đầu bản ghi chép.>

<Tiến sĩ Lillihammer đang đứng ở lối vào khoang khí của Cơ sở Xử lý Khí động học AAF-D, trước bức tranh tường tưởng niệm các nạn nhân của SCP-5243. Tiến sĩ Okorie đứng cạnh cô. Họ đang đối mặt với những hình vẽ trên tường.>

Tiến sĩ Okorie: Hãy nói chuyện với tôi về Chiến dịch: FIREBREAK.

Ảnh lưu trữ của Tiến sĩ Lillhammer.

<Bác sĩ Lillhammer liếc nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.>

Tiến sĩ Lillhammer: Ừm, anh chưa được xóa tội. Không còn nữa.

<Bác sĩ Okorie đưa tay lên đặt lên vai Bác sĩ Lillhammer.>

Bác sĩ Okorie: Thôi nào. Chúng ta là bạn mà.

Tiến sĩ Lillhammer: Bạn bè đã ghi nhận điều này.

<Tiến sĩ Okorie liếc nhìn camera an ninh gần nhất, nơi nguồn cấp dữ liệu này được lấy.>

Tiến sĩ Okorie: Vậy hãy tắt máy ghi âm đi rồi nói cho tôi biết.

<Tiến sĩ Lillhammer càu nhàu.>

Tiến sĩ Lillhammer: Anh đã biết sơ qua rồi đấy. Lũ *giftschreiber* đang tấn công trên mọi mặt trận, ngoại trừ nơi bọn *schriftsteller* đang làm. Cứ cách một ngày lại có một cuộc tấn công memetic vào một cơ sở mới. Tất cả đều đang trong vòng bí mật, tạm thời là vậy. Nhưng điều đó không thể kéo dài mãi được.

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì thế giới đang kết thúc.

Tiến sĩ Lillhammer: Đúng vậy. Khó mà che giấu chuyện đó với công chúng, ít nhất là cho đến khi sự việc đã xảy ra.

Tiến sĩ Okorie: Điều đó có nghĩa là gì...

<Bác sĩ Okorie lắc đầu.>

Bác sĩ Okorie: Thôi được. Nếu tôi nói với anh là tôi biết chúng đang tìm kiếm cái gì thì sao?

Tiến sĩ Lillhammer: Tôi xin nói là chúng ta đã biết rồi. Họ đang tìm kiếm ngày tận thế. Anh biết đấy, điều đang thực sự xảy ra. Ngay lúc này. Điều mà chúng ta vừa nói đến.

Tiến sĩ Okorie: Không. Không phải vậy.

Tiến sĩ Lillhammer: Vậy thì sao?

Tiến sĩ Okorie: Họ đang tìm kiếm Thành phố Aph.

<Bác sĩ Lillhammer gạt tay cô ra khỏi vai và quay lại đối mặt với Bác sĩ Okorie. Bác sĩ Okorie hoàn toàn bị che khuất khỏi tầm nhìn của camera bởi chiều cao của Bác sĩ Lillhammer.>

Tiến sĩ Lillhammer: Và bạn biết điều này vì...

Tiến sĩ Okorie: Vì tôi đã nói chuyện với một trong số họ.

Tiến sĩ Lillhammer: ...Được rồi. Sắp xếp lại mọi thứ cho tôi. Hôm nay là một ngày dài.

Tiến sĩ Okorie: Bây giờ tôi nhớ ra lý do tại sao tôi biết về Khu vực 71 rồi.

Tiến sĩ Lillhammer: Khu vực 71 vẫn im ắng như một con trai bị táo bón.

Bác sĩ Okorie: Chúng ở trong đó. Tôi đã lấy được thông tin từ nguồn đáng tin cậy nhất. Một trong những người Aphian đã xâm nhập vào *Giftschreiber* vài tháng trước, Lillian ạ. Mẹ tôi không theo dõi sát sao các hoạt động của cô ta.

Tiến sĩ Lillhammer: Tôi hiểu rồi. Người không được ưa chuộng.

<Bác sĩ Okorie cau mày.>

Bác sĩ Okorie: Không, hoàn toàn không. Tôi nghĩ cô ấy chỉ... Đáng tin cậy. Như cô ấy nên thế. Phần lớn là vậy.

Tiến sĩ Lillhammer: Ngoại trừ phần cô ấy bỏ đi và giao du với những kẻ khủng bố meme.

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Nhưng điều đó *cũng* vì lợi ích tốt nhất của thành phố. Sevara, đó là tên cô ấy, đã theo dõi những *người nhận quà* để ngăn họ tìm thấy Aph.

Tiến sĩ Lillhammer: Và tại sao họ lại muốn tìm Aph?

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì đó là chìa khóa cho kế hoạch của họ. Đó là cách họ thực hiện mục tiêu.

Tiến sĩ Lillhammer: Hãy kể đi.

Tiến sĩ Okorie: Có một nghi lễ, một phép thuật mà người Aphian có thể thực hiện, kích hoạt một thảm họa khi thực tại địa phương bị bào mòn đủ mức. Họ đã từng làm điều này trước đây, ít nhất một lần. Trên thế giới mà họ đến.

Tiến sĩ Lillhammer: Tại sao họ lại làm vậy ở đây? Họ ở trên, hoặc bên dưới, cùng một hành tinh với chúng ta.

Tiến sĩ Okorie: Đó chỉ là một nửa nghi lễ. Nửa còn lại là khai thác một nguồn năng lượng đáng kinh ngạc.

Tiến sĩ Lillhammer: Cái nào là?

Tiến sĩ Okorie: Chính xác là sự tan vỡ của thực tại.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Lillhammer: Ý anh là...

Tiến sĩ Okorie: Họ sẽ cưỡi sóng thần để thoát khỏi trận động đất. Cơn hấp hối của vũ trụ sẽ đẩy họ ra khỏi nó.

Tiến sĩ Lillhammer: Và các giáo phái bí ẩn biết về điều này.

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Aph ra đòn kết liễu, và Aph trốn thoát trước khi thực tại sụp đổ. Đó là cách họ đến đây ngay từ đầu, trừ khi tôi đoán sai. Và rồi bọn xấu đã phát hiện ra điều đó, và yêu cầu được xen vào thỏa thuận lần sau. Đổi lại, chúng sẽ để Aph được yên, cho đến màn hạ màn tiếp theo.

Tiến sĩ Lillhammer: Đây chỉ là suy đoán thôi sao?

Tiến sĩ Okorie: Chuyện đã xảy ra rồi. Một thỏa thuận giữa các quý ông về sự hủy diệt Trái Đất một cách có trật tự. Một khi nó không còn thú vị nữa. Một khi tất cả đã tan thành mây khói. Cô hiểu ý tôi chứ, Lillian?

Tiến sĩ Lillihammer: Đúng vậy. Anh đang đi đến nơi anh đã đưa Daniil đến. Anh nghĩ chúng ta nên ném bom hạt nhân những người này từ quỹ đạo sao?

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Nhằm trúng hai đích. Kết thúc chiến tranh, chấm dứt cơ chế hủy diệt của chúng ta. Gọn gàng và ngăn nắp. Thành thật mà nói, tôi nghĩ đó là một đặc quyền đạo đức của đa vũ trụ.

Tiến sĩ Lillihammer: Vậy, khoan đã. Nếu Aph tham gia vào âm mưu này, tại sao chúng lại trốn? Tại sao chúng không muốn những *món quà* và *mảnh vỡ* biết chúng ở đâu?

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì bọn *quà tặng* và *tiền bạc* muốn thay đổi thỏa thuận. Chúng muốn thổi bay thế giới trước thời hạn. Chúng đã muốn điều đó trong nhiều năm.

<Tiến sĩ Lillihammer quay đi, đi ngang qua bức tranh tường và dựa vào mảng tường trống gần nhất. Bà lắc đầu.>

Tiến sĩ Lillihammer: Tại sao?

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì chúng ta đang đánh bại chúng.

Tiến sĩ Lillihammer: Ừm. Thực ra thì đúng vậy. Tôi có thể chứng thực.

<Bác sĩ Lillihammer cố gắng co cơ lại.>

Tiến sĩ Lillihammer: Vậy có tiến triển gì trong việc tìm kiếm nó không? Thành phố đó à?

Tiến sĩ Okorie: Tôi hiểu rồi.

Tiến sĩ Lillihammer: ...thật đấy.

Tiến sĩ Okorie: Tin tôi đi, tôi hiểu rồi. Thỉnh thoảng chúng lại di chuyển để giữ an toàn trước bọn mật sự, nhưng vì chúng ta tự biến mình thành mục tiêu lớn hơn và giảm bớt áp lực cho chúng, nên chúng đã trở nên tự mãn. Chúng đã ở cùng một chỗ trong một thời gian rất dài, và điều đó để lại sẹo. Tôi có thể đọc được sẹo.

Bác sĩ Lillihammer: Tại sao anh lại nói với tôi điều này? Tại sao anh không nói chuyện với Daniil nữa?

<Bác sĩ Okorie tiến lại gần Bác sĩ Lillihammer, tay rút trong túi áo khoác phòng thí nghiệm.>

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì tôi cần mọi người đứng về phía tôi khi tôi trình bày vấn đề này với Giám đốc.

Tiến sĩ Lillihammer: Allan?

Tiến sĩ Okorie: Không. Dan. Giám đốc ETTRA. Ông ấy là người duy nhất có thể phê duyệt một việc như thế này. Và ông ấy sẽ cần sự ủng hộ của Hội đồng O5 để làm điều đó.

<Bác sĩ Lillihammer lắc đầu.>

Tiến sĩ Lillihammer: Udo, anh không cần phải giải thích với tôi đâu. Anh nên biết điều đó.

Tiến sĩ Okorie: Điều này quá quan trọng để phó mặc mọi thứ cho may rủi. Khi chúng ta bóp cò, mọi vấn đề sẽ tan biến.

<Bác sĩ Lillihammer thả tay bác sĩ Okorie ra và giơ tay lên tỏ vẻ chiến thắng giả tạo.>

Tiến sĩ Lillihammer: Hoan hô súng, chúng chắc chắn hoạt động chính xác như vậy.

<Kết thúc bản ghi chép.>

Phụ lục 8141-16, Chiến dịch SANDWORM: Sau khi chứng minh rằng Thành phố Aph là mối nguy hiểm rõ ràng và hiện hữu đối với các hoạt động đang diễn ra của Tổ chức SCP và sự ổn định của thực tại cơ sở nói chung, và với sự hỗ trợ của Tiến sĩ Lillhammer và Tiến sĩ Sokolsky, Tiến sĩ Okorie đã nhận được sự cho phép của Bộ chỉ huy giám sát và ETTRA để thực hiện một cuộc tấn công quỹ đạo có mục tiêu vào một dải sa mạc trong Vương quốc Jordan.

Vào ngày 12 tháng 10, một địa điểm bí mật đã được khai quật xuống độ sâu một km bằng hỏa lực laser tập trung từ OWP-02 ("Lò thiêu Croesus"), xóa sổ hoàn toàn địa điểm và toàn bộ vật chất bên trong. Sau khi kiểm tra kết quả, Tiến sĩ Okorie tuyên bố mối đe dọa từ Thành phố Aph đã bị vô hiệu hóa.

Phụ lục 8141-17, Truyền dẫn Tiếp theo (6): Các truyền dẫn OMNI tiếp theo, nhận được vào ngày 13 tháng 10, bị phân mảnh và nhiễu loạn nghiêm trọng. Điều này có thể là do Tiến sĩ Okorie cố tình chuyển hướng năng lượng điện hóa cung cấp năng lượng cho thiết bị cấy ghép trở lại các chức năng cơ thể và tinh thần của chính mình, vì các hoạt động của bà tại Thành phố Aph chắc chắn là nguyên nhân gây ra sự kiệt sức đáng kể vào thời điểm này. Nó cũng có thể là do tác động của tia laser quỹ đạo đã làm gián đoạn quá trình phân tán thể xác bị trì hoãn. Bản ghi chép truyền dẫn được đính kèm bên dưới.

<Quá trình truyền tải bắt đầu.>

<Tiến sĩ Okorie vẫn còn ở trong Hội trường Tách biệt. Bà đã tìm thấy những gì có vẻ là một bộ tranh hang động mới, từ thô sơ đến tinh xảo về mặt kỹ thuật. Cọ vẽ và chai sơn hiện rõ trên sàn hang. Bà lần lượt xem xét từng hình ảnh: hai người phụ nữ da ngăm và mắt cam sáng, một người cao hơn người kia, đang đi qua một thành phố được trang trí rực rỡ, trần nhà hình vòm phía trên; cũng hai người phụ nữ đó với hai cánh tay dang rộng lên trời, thao túng các vì sao; hai người phụ nữ có chiều cao gần bằng nhau, tỉ mỉ tái tạo mặt tiền đồ nát của cung điện đen ở trung tâm Aph. Hình ảnh cuối cùng đủ tinh xảo để nhận dạng cả hai người phụ nữ: Aphora và Sevara.>

<Tiến sĩ Okorie quay lại. Có ít nhất hàng chục bức tranh như thế này, có lẽ là hàng trăm.>

Tiến sĩ Okorie: Aph không có thư viện.

Sevara: Dù sao thì cũng không phải vậy.

<Sevara bước vào ánh sáng xám xịt, liếc nhìn những bức tranh trên tường.>

Sevara: Tìm thấy kho lưu trữ của tôi rồi nhỉ.

Bác sĩ Okorie: Tôi không muốn anh giận tôi.

Sevara: Đó là một khởi đầu đầy hứa hẹn.

Tiến sĩ Okorie: Chúng ta không cần phải giải quyết vấn đề này nếu bạn không muốn.

Sevara: Ồ, xé cái băng cá nhân chết tiệt đó ra đi.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Tại sao ông lại nói như vậy?

Sevara: Như thế nào?

Bác sĩ Okorie: Giống *tôi*. Anh không bao giờ rời khỏi thành phố, nhưng giọng nói của anh lại là giọng hiện đại. Nghe chẳng giống gì...

<Im lặng khi ghi âm.>

Sevara: Điều đó được tính. Vấn đề này đã được giải quyết rồi.

Tiến sĩ Okorie: Tôi hiểu tại sao anh ghét tôi.

Sevara: Tôi không ghét anh. Tôi thực sự không có ý kiến gì về anh.

Tiến sĩ Okorie: Nhưng nó phải giống như tôi đang thay thế—

Sevara: Không.

Tiến sĩ Okorie: Nhưng—

Sevara: *Không*. Anh chẳng là gì với cô ấy cả, anh không hiểu sao? Cô ấy chẳng quan tâm gì đến anh cả.

Tiến sĩ Okorie: Và cảm giác đó là tương hỗ.

Sevara: Tuyệt. Nhìn này. *Nghe này*.

<Sevara đặt tay lên vách hang, giữa hai bức tranh tường của cô.>

Sevara: Tôi đã sống gần như mỗi ngày trong cuộc đời mình ở thành phố này. Phần lớn thời gian, tôi sống một mình, chờ đợi mẹ trở về. Nhưng mẹ luôn về. Mẹ luôn trở về với tôi. Mẹ *nuôi nấng* tôi. Mẹ đã để tôi trở thành người kế thừa di sản của mẹ, quyền thừa kế của tôi. Tôi là con gái của mẹ, theo một cách mà bạn không bao giờ có thể làm được.

Tiến sĩ Okorie: Và tôi không *muốn* như vậy.

<Sevara giật tóc vì thất vọng.>

Sevara:Ồ, ai *quan tâm* chứ? Chuyện này không liên quan đến anh. Chuyện này liên quan đến *chúng ta*. Cô ấy, tôi, và những người sống trong thành phố này. Những gì chúng tôi *cần*. Chúng tôi cần anh, nhưng anh không phải là một trong số chúng tôi. Chính anh đã mang tất cả những gánh nặng đó xuống đây. Không ai ở đây quan tâm đến việc hàn gắn những cây cầu hơn anh đâu.

Tiến sĩ Okorie: Vậy tại sao tôi lại ở đây, Sevara? Cô cần phép thuật của tôi sao? Tôi là vật tế trong nghi lễ của cô à?

Sevara: Không. Anh vẫn là máu mủ ruột rà của bà ấy. Bà ấy sẽ không làm hại anh đâu.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì sao? *Cái gì?*

Sevara: Cô ấy cần anh tin tưởng cô ấy.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Tại sao?

<Sevara nhìn chăm chăm vào cô ấy.>

Tiến sĩ Okorie: Sevara? Tại sao?

<Bác sĩ Okorie thả đèn pin. Hình ảnh OMNI trở nên cực kỳ tối, méo mó và chuyển màu; nguồn sáng rõ ràng duy nhất là đôi mắt của hai người phụ nữ.>

<Bác sĩ Okorie đưa tay ra nắm lấy tay Sevara. Người phụ nữ kia không hề kháng cự.>

Pol-8141-2, hình ảnh cơ thể.

Bác sĩ Okorie: Nghe tôi này. Dù cô ấy làm gì, cô ấy cũng không làm vì anh. Cô ấy làm vì chính mình.

Sevara: Bạn không biết đâu.

Tiến sĩ Okorie: Tôi có.

<Sevara xua tay đi.>

Sevara: Anh không biết đâu. Chúng ta có thể đã đi rồi.

Bác sĩ Okorie: Đã mất rồi sao?

Sevara: Vào chốn hư không. Nơi không gì có thể chạm đến chúng ta. Chúng ta có thể chuyển cả thành phố, khóa chặt, cất giữ và chuyển đến một nơi không ai có thể tìm thấy chúng ta nữa. Nhưng thay vào đó, chúng ta vẫn ở đây. Nhờ có em.

Tiến sĩ Okorie: Tôi không tin điều đó.

Sevara: Anh gọi tôi là kẻ nói dối à?

Tiến sĩ Okorie: Tôi không biết các người từ trong hang động. Tôi không biết *nơi* này từ trong hang động. Tôi không có lý do gì để tin tưởng bất kỳ ai trong số các người.

Sevara: Chúng tôi vẫn ở đây vì cô ấy đã nhất quyết đọai anh.

Bác sĩ Okorie: Vậy tại sao cô ấy không đến đón tôi?

Sevara: Cô ấy nói rằng bạn phải tự mình kiếm lấy sự cứu rỗi.

Tiến sĩ Okorie: Vâng, tôi đã đến đây rồi. Vậy điều gì đang ngăn cản cuộc di cư lớn này?

Sevara: Tôi không biết.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao không?

Sevara: Tôi không biết.

Bác sĩ Okorie: Tôi tưởng anh là người tận tụy chứ. Cô ta giữ bí mật với anh à?

Sevara: Thay đổi là điều hợp lý.

Tiến sĩ Okorie: Điều đó có nghĩa là gì?

Sevara: Tôi cũng có bí mật của riêng mình. Nhưng hãy tin tôi đi, cô ấy chỉ muốn điều tốt nhất cho chúng ta thôi.

<Bác sĩ Okorie thở dài.>

Tiến sĩ Okorie: Không có chữ "chúng ta" ở đây.

Sevara: Bạn chưa bao giờ nghe nói đến di cư sao?

Tiến sĩ Okorie: Tôi có. Nhưng vấn đề không phải ở đó.

<Tiến sĩ Okorie liếc nhìn các bức tranh, từng bức một. Bà gõ lên tảng đá nhiều lần. Nhưng chẳng có gì xảy ra.>

Tiến sĩ Okorie: Phải thử thôi.

Sevara: Anh đang nói gì vậy?

<Bác sĩ Okorie thở dài.>

Tiến sĩ Okorie: Một cuộc di cư không phải là một nhóm người bỗng dưng chán ghét nhau đến mức quyết định đi càng xa càng tốt. Chẳng có thảm họa nào lớn lao khiến những người này phải tản mác khắp nơi. Mà giống như... một gia đình đông đúc, tồi tàn chỉ tụ họp vào dịp Giáng sinh.

Sevara: Anh không biết mình đang nói gì đâu.

Tiến sĩ Okorie: Không, anh nói đúng. Không phải vậy. Để tôi thử lại. Thành phố này là hầm trú ẩn hạt nhân. Người ta chỉ đến đây khi họ nghĩ rằng bom đang rơi.

Sevara: Tôi đã sống ở đây gần như cả cuộc đời. Thành phố này là nhà của tôi. Tôi biết những người khác cũng cảm thấy như vậy.

Tiến sĩ Okorie: Vậy tại sao tôi lại cảm thấy nơi này giống như một lăng mộ?

Sevara: Bởi vì anh không phải là một trong số chúng tôi. Và anh sẽ không bao giờ là một trong số chúng tôi.

<Bác sĩ Okorie hít một hơi thật sâu và quay lại nhìn chị gái mình.>

Tiến sĩ Okorie: Cuối cùng, có một điều chúng ta đều đồng ý. Tôi sẽ không bao giờ đứng về phía cô ấy trong chuyện này. Và bạn cũng nên như vậy.

<Sevara giơ tay cảnh cáo.>

Sevara: Tôi sẽ giữ hơi thở của cô lại, Kelila. Đừng cố bắt tôi nhìn nhận mọi việc theo cách của cô. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.

Bác sĩ Okorie: Cô còn trẻ. Thực sự là trẻ. Không giống cô ấy. Thậm chí còn không giống tôi. Cô có thể thay đổi.

Sevara: Tôi không muốn thay đổi.

Bác sĩ Okorie: Một ngày nào đó, cô sẽ muốn *thay đổi*. Cô sẽ nhìn nhận nơi này như bản chất của nó. Một ngõ cụt. Cô sẽ nhìn nhận con người thật của cô ta. Một kẻ hèn nhát bạo hành. Và có thể đã quá muộn để sửa chữa trái tim cô, khi điều đó xảy ra. Cô sẽ cần một khởi đầu thuận lợi.

Sevara: Anh là đồ ngốc.

Tiến sĩ Okorie: Anh thật ngây thơ.

<Sevara tát cô ấy.>

Sevara: Anh là đồ ngốc. Một kẻ hèn nhát lại chạy trốn khi đáng lẽ phải đối mặt trực diện với vấn đề! Một kẻ ngốc lại nghĩ rằng chẳng bao giờ có tình huống nào mà cách tiếp cận đó là đúng đắn. Một tình huống như thế này!

Tiến sĩ Okorie: Chạy trốn và ẩn núp sẽ giúp chúng chiến thắng. Những kẻ đầu độc.

Sevara: Dù thế nào đi nữa thì họ cũng sẽ thắng!

Tiến sĩ Okorie: Bạn không biết điều đó.

Sevara: Tôi biết! Tôi biết mà.

<Sevara quay lưng lại với Tiến sĩ Okorie.>

Sevara: Tôi biết về họ nhiều hơn cô ấy. Có lẽ còn nhiều hơn cả anh nữa.

Tiến sĩ Okorie: Thế nào?

Sevara: Vấn đề là, cô ấy nói đúng. Chúng sẽ cố gắng tiêu diệt chúng ta. Có lẽ ngay sau khi tiêu diệt *anh*.

Tiến sĩ Okorie: Hoặc chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu với chúng. Một đội quân phù thủy cát và pháp sư cát—

Sevara: Ở đây không có quân đội. Chúng ta làm những gì mình muốn. Tự mình chọn lý tưởng.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì mẹ của cô là nữ hoàng của hư không.

<Im lặng khi ghi âm.>

Sevara: Mẹ của chúng ta .

<Bác sĩ Okorie đưa tay ra đặt lên lưng Sevara.>

Tiến sĩ Okorie: Nếu không có cô, Sevara, cô ấy sẽ chẳng là mẹ của ai cả.

<Vai Sevara chùng xuống.>

Sevara: Cô ta nên để anh chết ngạt.

Bác sĩ Okorie: Để tôi nói nhé?

<Bác sĩ Okorie cười lớn.>

Bác sĩ Okorie: Mẹ cháu định cho phép ta nuốt cát cho đến chết, nếu ta không thể tự đẩy nó ra. Cháu biết tại sao không?

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì nếu tôi không thể tự chăm sóc bản thân, nếu tôi không phải là một *thần đồng*, nếu tôi không có sức *manh*, thì tôi không phải là con gái của bà ta. Không có gì đáng giá, nếu bà ta không thể lợi dụng tôi để đạt được mục tiêu của mình. Dù mục tiêu đó là gì đi

nữa. Người phụ nữ đó không coi trọng con người con, Sevara. Bà ta chỉ coi trọng những gì bà ta có thể moi được từ con.

<Sevara quay lại đối mặt với Tiến sĩ Okorie. Ánh sáng từ đôi mắt cô ấy nhấp nháy khi nước mắt lăn dài trên má.>

Sevara: Đừng có giảng đạo cho tôi về gia đình tôi. Anh chẳng biết gì cả.

Bác sĩ Okorie: Tôi biết điều duy nhất quan trọng. Tôi biết đó không phải là gia đình tôi. Và sẽ không bao giờ là gia đình tôi.

Sevara: Ước gì tôi có thể thoát khỏi anh.

Bác sĩ Okorie: Có thể. Chỉ cho tôi đường ra.

Sevara: Vậy anh có thể nói cho mọi người biết chúng ta đang ở đâu sao? Khó mà tin được.

Tiến sĩ Okorie: Mở đường cho tôi. Đưa tôi trở lại Thư viện.

Sevara: Người biết quá nhiều. Người sẽ không bao giờ rời khỏi thành phố này đâu.

Tiến sĩ Okorie: Vâng. Có lẽ đó là một sự cải thiện.

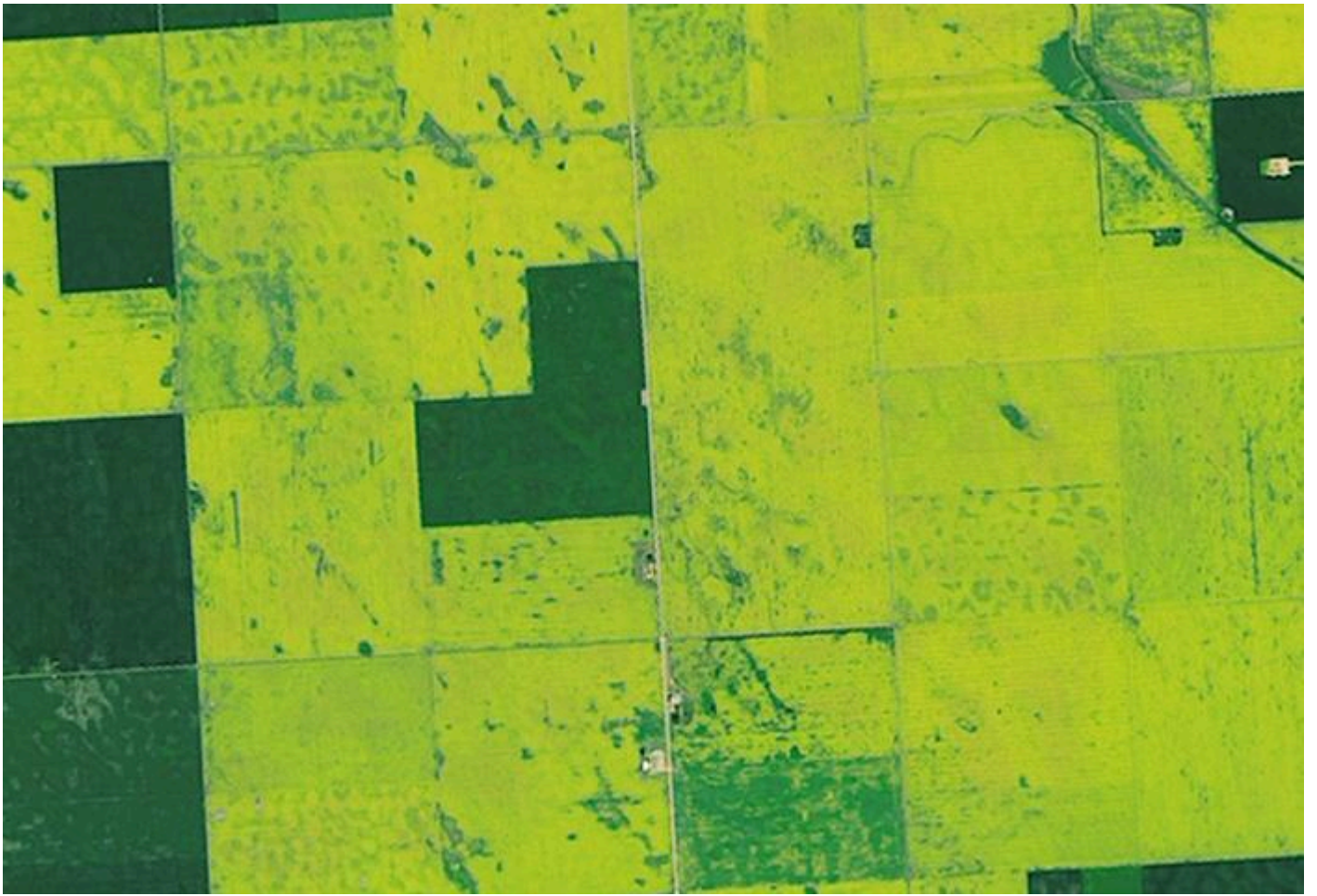
Sevara: Nghĩa là gì?

Tiến sĩ Okorie: Nghĩa là ít nhất sẽ có một người thực sự sống trong nghĩa địa bụi bặm này, để thay đổi không khí.

<Sevara thở dài, rồi giơ tay. Màn hình truyền dẫn OMNI đột nhiên bị che khuất. Tiến sĩ Okorie thở hổn hển, và đường truyền tối đen.>

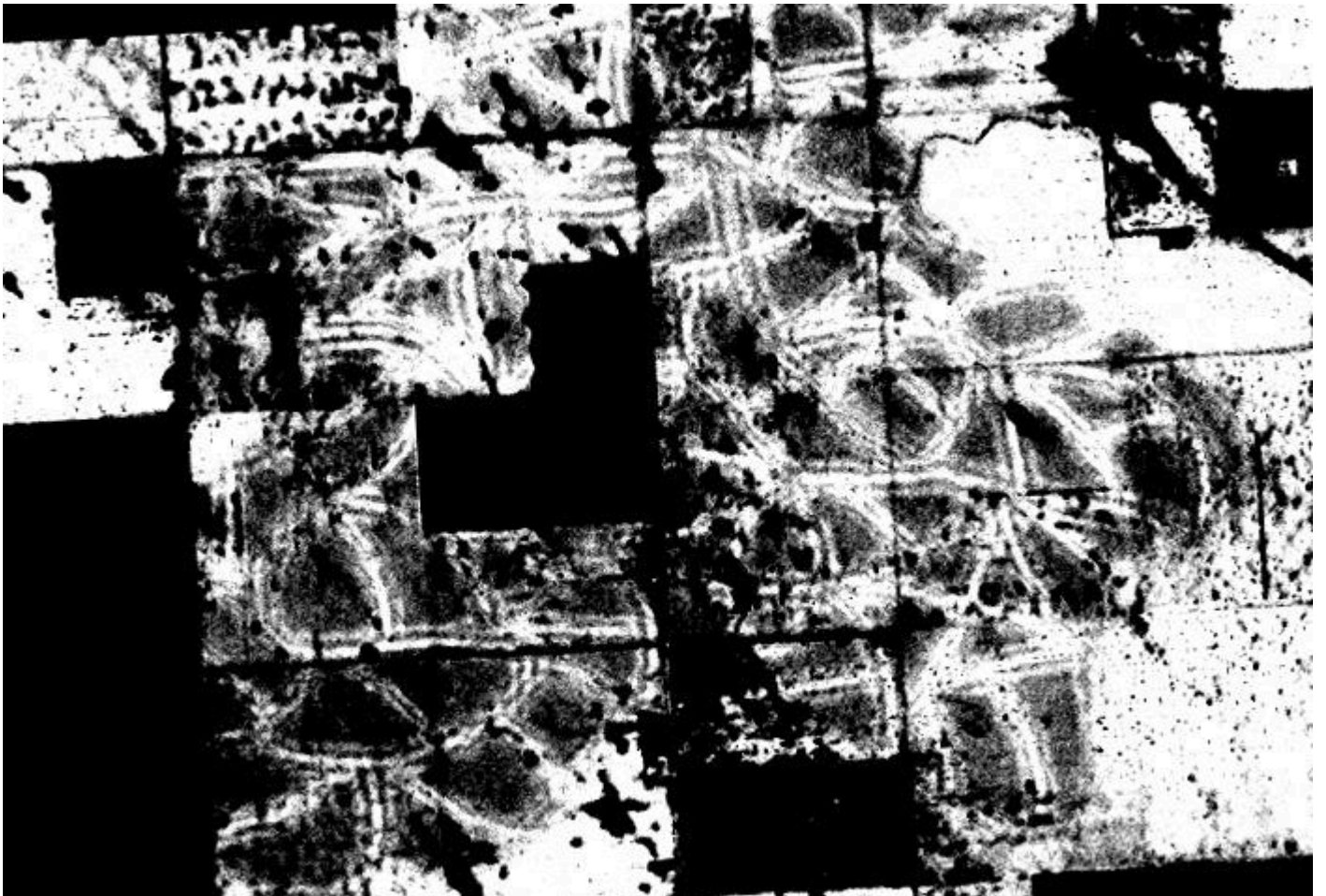
<Kết thúc truyền tải.>

Phụ lục 8141-18, Hậu quả: Vào tối ngày 13 tháng 10, sau khi Thành phố Aph bị phá hủy và nhận được thông tin được cho là thông tin truyền OMNI cuối cùng, Tiến sĩ Astrauskas đã gửi hình ảnh vệ tinh sau đây cho Tiến sĩ Dan [REDACTED], Giám đốc ETTRA.

Hình ảnh vệ tinh.

Bà cũng đính kèm phần phân tích tăng cường độ tương phản sau:

Hình ảnh vệ tinh được tăng cường.

Bà khẳng định rằng bà và Tù trưởng Ibanez đã xác định được một trong những địa điểm trước đây của thành phố, và đã yêu cầu được phép thực hiện một cuộc thám hiểm để xác nhận hoặc bác bỏ luận điểm này. Vì Tù trưởng Ibanez sở hữu quyền truy cập an ninh theo Giao thức GYRUS, và lệnh phong tỏa Khu vực 71 vẫn chưa được dỡ bỏ, nên yêu cầu này đã được chấp thuận mà không cần bàn cãi. Kết quả vẫn đang chờ xử lý.

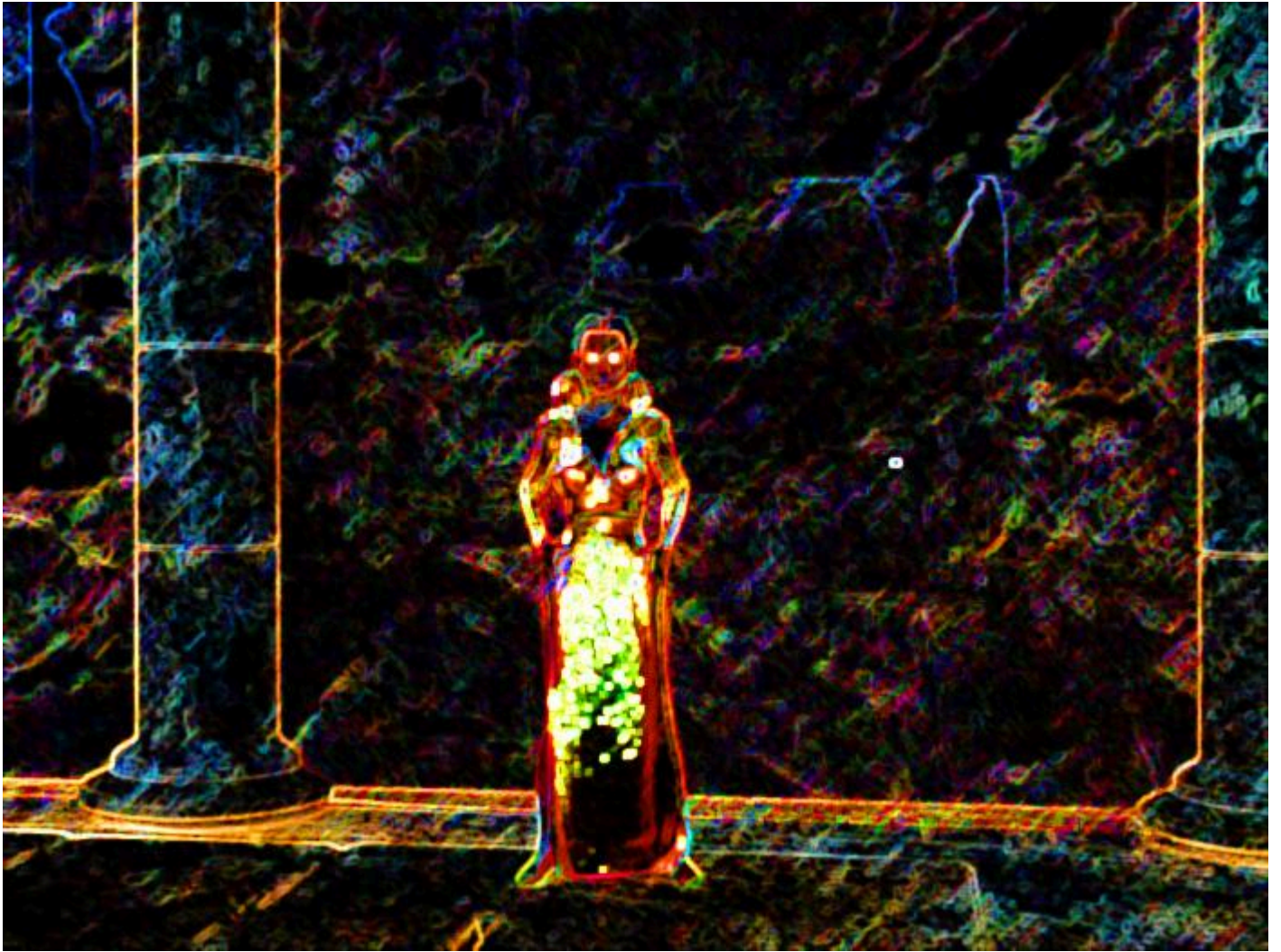
Phụ lục 8141-19, Truyền dữ liệu cuối cùng: Một truyền dữ liệu bất ngờ khác từ OMNI của Tiến sĩ Okorie đã được nhận vào sáng sớm ngày 14 tháng 10. Cường độ tín hiệu cực kỳ mạnh, và tất cả dữ liệu đều được gửi đến trong một gói duy nhất. Bản ghi chép truyền dữ liệu này được đính kèm bên dưới.

<Quá trình truyền tải bắt đầu.>

<Bác sĩ Okorie mở mắt. Bà đang nhìn một họa tiết hình học phức tạp trên trần một phòng ngủ rộng rãi. Bà ngồi dậy và loạng choạng đi về phía cửa.>

<Hành lang bên ngoài rộng rãi, tường làm bằng cát và được trang trí bằng họa tiết hoa hồng và gai đan xen phức tạp. Không có cửa, sàn nhà hơi gợn sóng; cô loạng choạng bước về phía trước khi những gợn sóng chạm vào chân, đẩy cô đến cuối hành lang, nơi có một mái vòm đá lớn dẫn vào một căn phòng sáng sủa.>

<Căn phòng này nằm ở rìa ngoài của Cung điện Aph. Tường cong của nó hoàn toàn bằng kính trong suốt, cũng như trần nhà; các cột đá sa thạch đứng xen kẽ nhau. Nền móng của khu vườn thủy canh và rìa hàng động nhô cao có thể nhìn thấy từ bên ngoài. Sàn được chạm khắc bằng đá sa thạch. Ở giữa phòng là Aphora, Nữ hoàng Aph.>

Pol-8141-1, hình ảnh cơ thể.

Aphora: Anh ngủ say quá.

Tiến sĩ Okorie: Đã bao lâu rồi?

Aphora: Ngày.

Bác sĩ Okorie: Ông có biết cô ấy đã đi đâu không?

<Aphora cau mày.>

Aphora: Đi à? Ý anh là Sevara à?

Bác sĩ Okorie: Vâng. Chị gái tôi.

<Khuôn mặt Aphora nở một nụ cười tươi rói.>

Aphora: Bạn không biết tôi vui mừng thế nào khi nghe tin bạn đã chấp nhận chúng tôi.

<Bác sĩ Okorie lắc đầu.>

Bác sĩ Okorie: Cô ấy, không phải anh. Không phải bất kỳ ai khác. Nhưng anh đã giam cầm cô ấy ở đây, trong quá khứ của anh, giống như anh muốn giam cầm tôi. Giống như anh đã giam cầm chính mình, và tất cả những người khác. Tôi đồng cảm với cô ấy. Cô ấy là người duy nhất không bao giờ có lựa chọn.

<Aphora khịt mũi và quay lại nhìn thành phố của mình.>

Aphora: Dù sao thì cô ấy cũng sẽ chọn tôi.

Tiến sĩ Okorie: Tôi tin là đúng như vậy.

<Cô ấy bước đến bên Aphora ở cửa sổ.>

Bác sĩ Okorie: Như tôi đã nói, tôi đồng cảm với bà ấy. Tôi sẽ không bao giờ phản bội mẹ mình.

<Aphora thở dài và nhắm mắt lại.>

Aphora: Tôi thực sự, thực sự hy vọng em sẽ đến với tôi với đôi mắt nai tơ và khao khát. Chỉ cần một chút chấp nhận và một chút tôn trọng là đủ để em coi tôi là người dẫn đường và cứu tinh của em. Điều đó sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều. Mọi chuyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều nếu không có sự giúp đỡ của em.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao vậy?

Aphora: Tôi không có lý do gì để nói cho anh biết.

<Họ cùng nhau nhìn xuống thành phố. Đường phố đang được sửa chữa nhanh chóng khi đội công nhân nhỏ bé di chuyển dọc theo, lấp cát vào các khe nứt và chỉnh sửa lại những công trình nghiêng.>

Tiến sĩ Okorie: Ông có bao giờ hỏi tôi tại sao tôi lại đến đây không?

<Aphora khịt mũi.>

Aphora: Hỏi à? Tôi biết tại sao anh đến đây.

Tiến sĩ Okorie: Vâng, chúng ta hãy cùng nghe nhé.

Aphora: Anh đến đây vì tôi.

Tiến sĩ Okorie: Tôi có.

<Ánh mắt lóe lên của Aphora bị khúc xạ và khuếch đại bởi kính cửa sổ.>

Aphora: Đúng vậy. Con đến để gặp mẹ.

Bác sĩ Okorie: Cô không phải mẹ tôi. Tôi đã nói cho cô biết tên bà ấy rồi.

Aphora: Ta đã mang người trong cơ thể ta suốt chín tháng.

Bác sĩ Okorie: Bà ấy đã nuôi tôi hai mươi năm. Quả là một công sức to lớn.

<Aphora đưa tay ra và vòng tay qua vai Tiến sĩ Okorie. Tiến sĩ Okorie có vẻ cứng người, nhưng không hề có ý định từ chối cử chỉ đó.>

Aphora: Anh và em có một mối liên kết mà anh và cô ấy không bao giờ có thể. Suốt hai mươi ngàn năm qua, cô ấy cũng không thể hiểu anh như em.

Bác sĩ Okorie: Tôi không đến đây vì anh. Hãy quên chuyện đó đi.

<Aphora lùi lại, rút tay về sau và hơi khom người về phía trước khi đối mặt với Tiến sĩ Okorie. Đôi mắt cô lại rực sáng màu cam.>

Aphora: Tôi không phải là người gặp khó khăn trong việc hiểu cô ấy. Tôi đã mong đợi cô sẽ oán giận, nhưng tôi cũng mong cô thành thật. Cô đến đây để tìm hiểu bản thân mình. Và đó là điều tôi có thể dạy cô.

Bác sĩ Okorie: Tôi đến đây để lấy hồ sơ bệnh án.

<Aphora chớp mắt.>

Aphora: Cái gì?

Bác sĩ Okorie: Chuyện khá phổ biến với cha mẹ ruột. Có bệnh nào tôi dễ mắc không? Với di truyền phù thủy cát của tôi thì sao?

<Aphora nhìn chăm chăm vào cô.>

Aphora: Đây chỉ là một trò đùa lớn với anh thôi, phải không? Từ khi đến đây, anh toàn nói năng quanh co thôi.

Bác sĩ Okorie: Vâng. Tôi gặp khó khăn trong việc coi trọng nơi này. Và anh cũng vậy.

<Aphora gần như gằm gừ rồi.>

Aphora: Người không giận vì ta đã bỏ bê thành phố của ta, hay người dân của ta. Người giận vì ta đã bỏ bê người.

Tiến sĩ Okorie: Tôi tức giận vì anh nghĩ tôi quan tâm đến chuyện đó. Để tôi nói cho anh biết điều tôi quan tâm. Có một thế giới ngoài kia đang phải hứng chịu thảm họa tồi tệ nhất từ trước đến nay. Có một tiểu hành tinh đang lao đến và hủy diệt loài khủng long, nhưng tôi ngờ rằng có cách để làm chệch hướng nó. Và tôi ngờ rằng anh biết điều gì đó mà anh không nói ra, điều gì đó có thể *giúp ích*.

Aphora: Tại sao người lại nghĩ vậy? Tại sao người lại nghĩ di sản của người gắn liền với vận mệnh của cả Trái Đất? Người quả là một công chúa kiêu ngạo.

Bác sĩ Okorie: Bởi vì đúng như anh nói. Tôi đã từng thấy thành phố này trong mơ.

<Aphora cười không chút hài hước.>

Aphora: Chúng ta đều thấy điều đó trong giấc mơ. Đó là điều anh chưa hiểu. Đó là cách chúng ta *giao tiếp*.

<Cô ấy lại nhìn ra ngoài cửa sổ, xuống công trình sửa chữa và xây dựng.>

Aphora: Trong mơ, ta lại dạo bước trên những con phố này. Ta chẳng bao giờ rời xa chúng. Cát Aph, cát thời gian và cát giấc ngủ đều như nhau. Ta mang theo thành phố của mình đến khắp mọi nơi.

Bác sĩ Okorie: Tôi thấy nó trong mơ, nhưng tôi nghe thấy tiếng nói của một con thú cổ xưa. Một con thú sống bên trong tôi. Một con thú mà tôi nghĩ anh biết.

<Aphora nhìn chăm chăm vào cô.>

Tiến sĩ Okorie: Có một mối liên hệ giữa người dân chúng tôi và cuộc khủng hoảng đang diễn ra trên đỉnh. Giữa những *người được tặng quà* và *những người được tặng quà*, giữa những người không được giữ lại và những người không được giữ lại. Tôi muốn biết đó là gì.

Aphora: Bạn đang cố gắng tìm kiếm những kết nối không tồn tại.

<Bác sĩ Okorie gằm gừ.>

Tiến sĩ Okorie: Bạn cũng vậy.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Hãy kể cho tôi nghe câu chuyện. Kể cho tôi nghe về bức tranh tường có hình người bị chia đôi.

<Aphora vẫn nhìn chăm chăm vào cô, nhưng mắt cô nheo lại.>

Aphora: Bạn đã đào sâu quá rồi.

Bác sĩ Okorie: Tôi biết điều đó. Tôi không biết câu chuyện. Hãy kể cho tôi nghe.

<Aphora thở dài.>

Aphora: Đây không phải là lễ tưởng niệm. Đây là lời tiên tri.

Tiến sĩ Okorie: Của cái gì?

Aphora: Về một sự việc đã xảy ra, hai nghìn năm sau.

<Cô ấy đưa tay ra chạm vào tấm kính.>

Aphora: Họ là những nhà tiên tri, những cư dân của cái mà ngày nay chúng ta gọi là Hội trường Tách biệt. Họ gọi những khát vọng của chúng ta là sự điên rồ. Sự điên rồ nguy hiểm, chết người. Và họ đã đúng.

Tiến sĩ Okorie: Họ đã thấy trước điều này.

<Aphora gật đầu.>

Aphora: Một ngày kia, những lời cảnh báo của họ trở nên quá gay gắt, chúng tôi đã đuổi họ đi. Khi những dự đoán của họ trở thành quá khứ, mỗi lời cảnh báo dường như càng trở nên chính xác hơn. Nhưng thiệt hại đã xảy ra. Số phận của chúng tôi đã được định đoạt. Chúng tôi bước tiếp, không bao giờ ngoảnh lại. Sợ hãi khi thấy ánh mắt của họ nhìn lại chúng tôi, từ rất lâu rồi. Khi tất cả chỉ là lời hứa và khả năng.

Tiến sĩ Okorie: Chuyện gì đã xảy ra với họ? Những nhà tiên tri?

Aphora: Họ rời khỏi câu chuyện này, rồi lại bước vào một câu chuyện khác. Tôi không có quyền kể, dù tôi có muốn đi nữa. Nhưng... dân tộc chúng tôi có một truyền thuyết.

Tiến sĩ Okorie: Chỉ có một thôi sao?

Aphora: Đúng vậy.

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Đó là lời giải thích mang tính tu từ về bản chất của thế giới.

Tiến sĩ Okorie: Được thôi.

Aphora: Và đúng là một sự giản lược tệ hại. Nó kể về sự hỗn loạn và trật tự bao trùm lẫn nhau theo hình xoắn ốc đối lập, mỗi bên tăng rồi giảm khi bên kia cũng giảm rồi tăng.

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã từng nghe mô hình đó trước đây.

Aphora: Tôi biết là anh có.

Tiến sĩ Okorie: Đó là cách mà *giftschreiber* và *schriftsteller* mô tả cuộc xung đột của họ. Cuộc xung đột này kết thúc bằng ngày tận thế.

Aphora: Huyền thoại này chẳng nói gì về ngày tận thế cả. Nó chỉ là ẩn dụ, một cách để hiểu về các thế lực nguyên thủy.

Tiến sĩ Okorie: Và một câu hỏi liên quan. Những hình vẽ trên bức tranh tường tượng trưng cho điều gì? Những người nửa người nửa thú?

Aphora: Bạn sẽ không bao giờ cần biết.

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã gặp họ.

Aphora: Cái gì?

Tiến sĩ Okorie: Họ sống trong nhà tôi. Họ ở Khu 43.

<Aphora quay lưng lại với cửa sổ, sự chú ý của cô giờ tập trung vào Tiến sĩ Okorie.>

Aphora: Điều đó không thể nào xảy ra được.

Tiến sĩ Okorie: Anh không biết sao? Bọn mật mã sư chắc chắn biết. Chúng thậm chí còn cử người đi [bắn một tên trong số chúng](#) .

<Mắt Aphora mở to.>

Aphora: Chết tiệt... chuyện gì đã xảy ra vậy? Họ không chết sao?

Bác sĩ Okorie: Họ đang hôn mê.

Aphora: Ai vậy? Ai bị bắn?

Tiến sĩ Okorie: Có quan trọng gì đâu? Chúng chỉ là ẩn dụ thôi.

Aphora: Kelila—

Tiến sĩ Okorie: Tôi tên là Udo Okorie.

<Aphora thở dài thất vọng, nhìn chăm chăm lên trần nhà một lúc trước khi lấy lại sự tập trung.>

Aphora: Udo, chuyện này quan trọng lắm. Họ đã bắn ai vậy?

Tiến sĩ Okorie: Tôi sẽ kể cho anh nghe nếu anh kể cho tôi câu chuyện thực sự.

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Được thôi.

<Aphora ngồi trên sàn. Một lát sau, Tiến sĩ Okorie đến bên cô. Nữ hoàng bắt đầu phác thảo sơ bộ bức tranh tường được thấy trong Phụ lục 8141-14.>

Aphora: Anh nói đúng. Những hình tượng này là theo nghĩa đen. Chúng tôi gọi chúng là ysh-aial, nữ thần của trật tự, và ash-yial, nữ thần của hỗn loạn.

<Cô ấy gõ vào những hình nửa người đen trắng khi đọc những cái tên này.>

Tiến sĩ Okorie: Nữ thần ư? Không đúng.

Aphora: Đã lâu lắm rồi. Ngay cả thần linh cũng thay đổi.

Tiến sĩ Okorie: Chính xác là bao lâu?

Aphora: Độ chính xác rất khó. Tôi sẽ không giải thích tại sao. Nhưng dù sao thì cũng đã rất lâu rồi, kể từ khi những sinh vật này được tạo ra.

Tiến sĩ Okorie: Cái gì đã tạo ra chúng?

Aphora: Anh cần hiểu bối cảnh. Chúng tôi có sức mạnh, và chúng tôi bị săn đuổi vì chúng. Chúng tôi có thành phố, và chúng tôi bị ghét bỏ vì điều đó. Chúng tôi bị bao vây bởi những người không muốn hiểu chúng tôi, chỉ muốn chúng tôi biến mất. Trường hợp tốt nhất. Trường hợp xấu nhất, họ muốn lấy đi những gì chúng tôi có. Nhà của chúng tôi. Năng lực của chúng tôi. Trong hàng trăm năm, cát đã nuốt chửng chúng.

Tiến sĩ Okorie: Anh đã giết họ.

Aphora: Tất nhiên rồi. Anh cũng sẽ làm như vậy thôi.

<Mắt cô lại nheo lại khi cô quan sát Tiến sĩ Okorie.>

Aphora: Anh cũng làm vậy. Khi nào vậy?

Tiến sĩ Okorie: Từ lâu lắm rồi.

Aphora: Cảm giác thế nào? Có phải là—

Tiến sĩ Okorie: Hôm nay tôi không kể chuyện. Mà là anh đấy.

<Aphora nhún vai.>

Aphora: Được thôi. Hàng trăm năm qua, chúng ta đã chiến đấu với những người hàng xóm, đẩy thành phố xuống sâu hơn dưới lớp cát, thậm chí còn hợp sức để di chuyển nó từng chút

một đến những vùng đất mới, ít thù địch hơn. Đôi khi, chúng ta xuất hiện để chia sẻ trí tuệ của mình với những người chịu lắng nghe, dù chỉ là số ít, và chúng ta nhận ra rằng những nỗ lực của mình thành công hay thất bại đều theo nhịp điệu của thế giới. Thế giới loài người. Sự tiến triển của nó qua một chu kỳ bất tận, tiến rồi lùi rồi lại lùi. Cuối cùng, luôn luôn tiến lên, nhưng không nhiều, và không bao giờ là không phải trả giá. Điều này vốn có trong bản chất của loài người.

Tiến sĩ Okorie: Và hiện tại vẫn vậy.

Aphora: Đúng vậy. Một khi đã hiểu được bản chất của chu kỳ này, chúng ta tìm cách kiểm soát nó. Không phải để khai thác sức mạnh, anh hiểu mà, mà là để thay đổi sự cân bằng của nó. Để thế giới an toàn hơn, logic hơn, bớt sợ hãi hơn, bớt ngu dốt hơn. Chúng ta muốn thay đổi những khía cạnh then chốt này của vũ trụ.

Tiến sĩ Okorie: Và anh đã làm thế chưa?

Aphora: Đúng và không. Những bộ óc vĩ đại nhất của chúng ta đã dành hàng trăm năm miệt mài với vấn đề này, và cuối cùng đã tìm ra giải pháp. Chúng ta sẽ khiến thế giới có thể thương lượng bằng cách khiến nó dễ dàng tiếp nhận thương lượng. Bằng cách cho phép bản thân đối thoại trực tiếp với những thế lực này.

Tiến sĩ Okorie: Hãy nói sự thật với người có quyền lực.

Aphora: Đúng vậy. Vậy nên, chúng tôi đã tạo ra chúng.

Tiến sĩ Okorie: Bạn đã tạo ra...

Aphora: Họ. Các nữ thần. Chúng ta tạo ra họ như những mỏ neo cho các khái niệm của họ, những vị thần của trật tự và hỗn loạn.

Tiến sĩ Okorie: Bạn đã tạo ra các nữ thần.

Aphora: Đúng vậy. Chúng tôi cần chúng tồn tại, nên chúng tôi đã tạo ra chúng.

Tiến sĩ Okorie: Bạn đã tạo ra sự Bất khuất và Không bị giới hạn.

Aphora: Nếu đó là cách anh gọi họ thì đúng vậy. Chúng tôi đã làm vậy.

Tiến sĩ Okorie: Cuộc đàm phán của hai bạn diễn ra thế nào?

<Aphora cười cay đắng.>

Aphora: Không ổn lắm.

Tiến sĩ Okorie: Hình như các anh đi đâu cũng có kẻ thù nhỉ? Nói tôi nghe xem, thế giới đầu tiên của các anh đã sụp đổ như thế nào?

Aphora: Tôi đã nói với anh những gì anh hỏi rồi. Ai bị vô hiệu hóa?

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Trật tự.

<Aphora hít không khí qua răng.>

Tiến sĩ Okorie: Tại sao cái này lại tệ hơn cái kia?

Aphora: Bởi vì sự hỗn loạn đang gia tăng, và nếu không có trật tự để cân bằng lại thì...

Tiến sĩ Okorie: Ồ. Được thôi. Anh không cần phải giải thích phần đó đâu. Chúng tôi đã biết rồi.

Aphora: Bạn đã biết rồi sao?

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Thế giới đang sụp đổ. Chúng tôi có các nhóm nghiên cứu đang điều tra vụ án. Rất nhiều ấn phẩm nội bộ. Các nhóm làm việc. Đại loại thế. Chúng tôi sẽ làm sáng tỏ.

Aphora: Nó sắp làm nứt vỡ Trái Đất.

Bác sĩ Okorie: Không sao. Chúng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.

Aphora: Bạn không thể ngăn cản được.

Tiến sĩ Okorie: Chúng tôi sẽ làm vậy.

Aphora: Trước đây anh chưa bao giờ ngăn cản được nó.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Điều đó có nghĩa là gì?

<Aphora đứng dậy.>

Bác sĩ Okorie: Anh định đi đâu?

Aphora: Để xem những gì anh nói với tôi có đúng không.

<Bác sĩ Okorie cũng đứng dậy.>

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy.

Aphora: Vậy thì tôi cảm thấy rất tiếc cho bạn bè của anh.

Tiến sĩ Okorie: Và tôi nữa.

Aphora: Không, ở đây con sẽ rất an toàn.

<Bác sĩ Okorie chế nhạo.>

Tiến sĩ Okorie: Tận thế là một điều khá hời hợt, phải không? Ở mức độ bề mặt?

Aphora: Không. Bí mật của chúng ta tình cờ sâu sắc hơn nhiều so với những gì anh nghĩ.

Bác sĩ Okorie: Tôi biết về nghi lễ đó. Tôi nghĩ mình biết nó có tác dụng gì. Tôi sẽ không tham gia vào chuyện này. Thả tôi ra.

Aphora: Không.

<Tiến sĩ Okorie tiến về phía Aphora, giơ tay lên.>

Bác sĩ Okorie: Hãy để tôi đi.

<Aphora nhìn xuống tay Tiến sĩ Okorie. Cô ấy không có vẻ gì là sợ hãi.>

Pol-8141-1, hình ảnh cơ thể.

Aphora: Đó là lập luận của anh sao? Cùng một yêu cầu, hai lần? Ít nhất cũng phải tự chứng minh chứ.

Bác sĩ Okorie: Tôi không cần phải thuyết phục anh. Tôi không nợ anh một lời giải thích. Anh không có quyền giữ tôi ở đây. Thả. Tôi. Đi. Đi.

Aphora: Ta là nữ hoàng. Ta không nợ người quyền tự do. Ta có quyền cho hay lấy nó.

<Bàn tay của Tiến sĩ Okorie nắm chặt thành nắm đấm.>

Tiến sĩ Okorie: Cô không phải là nữ hoàng của tôi.

Aphora: Ngay từ khi bước chân vào thành phố có chủ quyền của chúng ta, người đã phó thác bản thân vào tay ta. Giờ ta có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho người, và ta sẽ cố gắng hết sức mình.

Bác sĩ Okorie: Tôi không muốn sự an toàn của anh. Tôi muốn trở về thế giới thực, với những vấn đề thực sự của nó, để tôi có thể *giúp đỡ*.

Aphora: Và đó chính xác là điều tôi không thể cho phép bạn làm.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao?

Aphora: Bởi vì người sẽ thất bại và rồi người sẽ chết.

Tiến sĩ Okorie: Mọi thứ đều chết.

Aphora: *Chúng tôi không làm vậy.*

Tiến sĩ Okorie: Tại sao?

Aphora: Bởi vì *tôi không tin vào cái chết.*

<Im lặng khi ghi âm.>

Aphora: Ta muốn con tin ta, Kelila, nhưng ta cần con sống sót. Cả hai con.

<Aphora giơ tay lên, và những khối cát khổng lồ từ dưới đất nhô lên bám chặt lấy Tiến sĩ Okorie. Cô ấy dễ dàng đánh bay chúng, và Aphora thở hổn hển.>

Tiến sĩ Okorie: Anh thực sự nên cố gắng tìm hiểu tôi nhiều hơn.

Aphora: Đèo này đã được dự đoán từ trước khi ta sinh ra! Chúng ta luôn biết điều gì nằm ở phía bên kia!

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ chúng tôi sẽ làm anh ngạc nhiên.

Aphora: Không, người sẽ không làm thế đâu! Chúng sẽ phá hủy Tổ chức của người, rồi phá hủy thế giới của người. Chỉ có thành phố của chúng ta mới tồn tại được!

Tiến sĩ Okorie: Tôi không tin điều đó.

<Aphora đặt tay lên ngực. Giọng cô ấy giờ đây đầy khẩn cầu.>

Aphora: Đó là ký ức của dân tộc chúng ta. Đó là quy luật vận hành của vũ trụ. Mẹ tôi, bà của các bạn, là người cuối cùng chứng kiến điều đó. Bà đã đưa chúng ta đến đây, qua sự san phẳng của mặt phẳng trái đất. Bà đã cứu chúng ta, như mẹ bà đã làm trước bà, và cả mẹ bà nữa.

Tiến sĩ Okorie: Từ cái gì? *Cái gì đã giết chết thế giới của anh?*

Aphora: Phải mất cả đời mới có thể nói cho em biết hết những điều em chưa biết. Chính lựa chọn của anh đã tước đi của chúng ta sự xa xỉ đó. Nhưng em phải hiểu rằng, điều này sẽ hiệu quả.

Chúng ta sẽ tự cứu mình. Đó là điều chúng ta vẫn luôn làm.

Tiến sĩ Okorie: Trốn tránh hậu quả của hành động. Không bao giờ học hỏi từ những sai lầm của mình.

Aphora: Chuyện này không phải lỗi của chúng tôi. Chúng tôi đã được cảnh báo rồi, nhưng dù sao vẫn không phải lỗi của chúng tôi.

Tiến sĩ Okorie: Chính xác thì thế nào?

Aphora: Truyền thuyết kể về ngày đó. Truyền thuyết kể rằng bầu trời nứt ra. Truyền thuyết kể rằng bầu trời nứt toác, và ngón tay định mệnh đã chấm dứt tham vọng của tổ tiên chúng ta.

Tiến sĩ Okorie: Nó có nói gì cụ thể hơn không? Có thể cung cấp chìa khóa dịch thuật cho phép sử dụng chất thơ của nó không?

Aphora: Tổ tiên chúng ta không tin vào ngôn từ. Ngôn từ có thể bị bóp méo. Ngôn từ có thể bị *đánh cắp*. Họ chỉ nói với hậu thế bằng những khái niệm. Hình ảnh. Những thứ chính xác và bất biến như thành phố này.

Tiến sĩ Okorie: Thực sự là mơ hồ và khó hiểu. Tôi cũng thích thành phố này.

<Có gì đó như đang vỡ vụn trong thái độ của Aphora. Cô đứng thẳng dậy, giơ tay lên ngang tầm với Tiến sĩ Okorie. Mắt cô sáng rực hơn bao giờ hết, và tầm nhìn OMNI bị che khuất bởi một vệt chớp liên tục. Cát rơi từ trần nhà xuống, lơ lửng trên đầu ngón tay cô.>

Aphora: Ta đã chịu đựng đủ những lời cãi vã trẻ con của người rồi! Ta là Nữ hoàng Thủy tinh

—
Tiến sĩ Okorie: —một người phụ nữ mảnh vỡ thủy tinh, trong một thành phố đổ nát, đã phá vỡ thế giới. *Anh sẽ không thể phá vỡ tôi.*

<Cô ấy dậm chân xuống sàn, và cát rơi xuống phần còn lại. Aphora rùng mình, phủi cát khỏi áo choàng và tóc. Mắt cô ấy mở to.>

Aphora: Nhưng cơn bão Sirocco sắp tới sẽ xé xác người ra từng mảnh.

Tiến sĩ Okorie: Và điều duy nhất cô có thể nghĩ đến khi đối mặt với nó là làm sao để cứu lấy mạng sống của mình. Trách nhiệm của cô quá khó khăn, nên cô bỏ đi và để người khác gánh vác. Bởi vì cô là kiểu người như vậy, Aphora ạ.

<Aphora khịt mũi.>

Aphora: Đây, chính là con người thật của anh. Vấn đề thực sự.

Tiến sĩ Okorie: Cô không phải là một bà mẹ đơn thân đang cố gắng kiếm sống. Cô không phải là nạn nhân của một vụ tấn công. Cô không phải mang trên mình một gánh nặng không thể gánh vác. Cô đã chơi một trò chơi nhỏ, rồi rút kết quả trước cửa nhà người khác. Bởi vì cô không muốn bỏ công sức vào đó. Cô muốn người khác làm thay mình, rồi cô sẽ nhận hết công lao. Thừa Đức Ngài của Vực Thẳm.

Aphora: Ta phải phá vỡ người từ bên trong ra bên ngoài.

Tiến sĩ Okorie: Như thế là bạn có thể vậy.

Aphora: Con định thử ta sao, con gái? Thật sự thử ta sao?

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã vượt qua anh nhiều năm trước rồi. So với tôi, anh chỉ là một ảo thuật gia phòng khách thôi.

<Bác sĩ Okorie giơ hai tay lên cao. Dường như không có gì xảy ra.>

Aphora: Đừng bao giờ dám động đến mẹ của con.

<Bác sĩ Okorie nhắm mắt lại.>

Tiến sĩ Okorie: Anh đã từ bỏ mọi thứ có thể khiến anh trở nên tốt hơn chính mình. Mọi thử thách. Mọi mối đe dọa. Tôi đã trở nên tốt hơn anh rất nhiều. Cha mẹ tôi, hoàn cảnh của tôi, bạn bè tôi, kẻ thù của tôi đã định hình tôi thành một con người mà anh không bao giờ có thể có. Anh mong đợi dạy tôi điều gì ở đây?

<Bác sĩ Okorie cười.>

Tiến sĩ Okorie: Anh thật *kiêu ngạo* khi nghĩ mình có thể. Tôi đã học được nhiều hơn trong hai mươi năm so với những gì anh học được trong cả thiên niên kỷ.

Aphora: Ta là Nữ chúa của Cát!

Tiến sĩ Okorie: Anh chỉ là một đạo cụ.

<Tiến sĩ Okorie lại mở mắt. Bên ngoài tấm kính, một dòng cát nhỏ bắt đầu rơi xuống từ trần hang. Aphora, đối diện với Tiến sĩ Okorie, không hề để ý.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã tự hỏi. Tôi đã tự hỏi trong *nhiều ngày* rằng làm sao một người phụ nữ đủ sức mạnh để nâng mái hang động đó lại có thể trốn tránh nỗi kinh hoàng chết người trước

một vài ông già và những giáo phái sùng bái cá nhân của họ. Và rồi Sevara cho tôi thấy, và tôi đã hiểu.

Aphora: Người chẳng biết gì cả.

Tiến sĩ Okorie: Anh chẳng mạnh mẽ đến thế đâu. Anh đưa tôi đến đây để tôi phải trầm trồ trước mọi thứ anh đã xây dựng. Mọi thứ anh có thể làm.

<Bác sĩ Okorie hạ tay xuống.>

Aphora: Tất cả là vì cậu. *Lúc nào cũng chỉ vì cậu.* Đồ nhóc ích kỷ.

Tiến sĩ Okorie: Cô muốn sức mạnh niềm tin của tôi. Bởi vì nó vẫn còn trong máu chúng ta, phải không? Sức mạnh để tin vào sự vật. Để biến chúng thành những gì chúng ta muốn. Cô muốn tôi tin rằng cô là nữ hoàng hùng mạnh của thành phố hùng mạnh nhất Trái Đất, bởi vì điều đó chưa bao giờ, *chưa bao giờ* là sự thật, và cô vô cùng khao khát điều đó.

Aphora: Không.

<Bác sĩ Okorie tiến về phía cô, hai tay duỗi thẳng về phía sàn nhà. Bên ngoài tấm kính, những cơn cát bên ngoài tường thành bắt đầu dịch chuyển. Aphora, một lần nữa, không hề để ý.>

Tiến sĩ Okorie: Với phép thuật và quyền thừa kế của ta, người nghĩ rằng đức tin của ta thực sự có thể biến người thành thần thánh. Người đã từng thử và thất bại. *Bonhomme* chính là như vậy, phải không? Người đã cố gắng lặp lại chiến công của tổ tiên mình, như một kẻ *ngốc*, và không thành công. Nó đã tan vỡ, vỡ tan thành hàng ngàn vị thần bóng đêm khác nhau. Ta không phải là người không đủ tốt. Mà là *người*.

Aphora: Không.

Bác sĩ Okorie: Anh không tự mình nâng mái nhà lên. Những người khác đã đỡ anh lên. Đó chỉ là một *màn trình diễn*, để tôi được biết.

Aphora: Không.

Tiến sĩ Okorie: Và lý do duy nhất khiến thành phố vẫn còn tồn tại là vì đám người còn lại vẫn chưa xuất hiện. Anh không thể thực hiện nghi lễ mà không có họ. Tôi cá là anh sẽ làm, nếu có thể. Hãy để tất cả bọn họ lại phía sau, cùng với đám người vô dụng còn lại.

Aphora: N—

Tiến sĩ Okorie: VÂNG! VÂNG! Tôi không phải là kẻ ngốc. Tôi sẽ không đánh giá anh quá cao lần thứ hai. Nhưng anh cứ liên tục đánh giá thấp *tôi*, và tôi nghĩ đã đến lúc anh phải trả lời về điều đó.

Aphora: Anh nghĩ mình đang ở vị trí nào mà có thể dạy cho tôi một bài học?

Bác sĩ Okorie: Đúng là vị trí tôi cần. Giữa cái hang ổ quý giá của anh.

<Chiếc ly đột nhiên vỡ tan.>

<Aphora co rúm lại, chỉ trong giây lát, rồi đứng dậy và nhìn chăm chăm xuống thành phố bên dưới. Nó bắt đầu rung chuyển. Những bóng người trên đường phố và trên mái nhà, những đốm sáng xa xa, bắt đầu nhảy bổ tìm chỗ ẩn nấp.>

Aphora: Bạn đang làm gì thế?!

Tiến sĩ Okorie: Người đã bỏ lại quê hương mình, Aphora, và sống xứng đáng với nó. Đã đến lúc người dân của người phải *đứng lên và được ghi nhận*.

<Tiến sĩ Okorie lại giơ tay lên. Mặt đất rung chuyển. Một tiếng gầm trầm đục vang lên khắp không trung, ngày càng cao và dữ dội. Cát bắt đầu đổ xuống với số lượng lớn từ trần hang.>

Aphora: Đây là trò bịp bợm! Anh đang bịp bợm đấy.

Tiến sĩ Okorie: Không còn sự trốn tránh thực tế nữa.

<Aphora lại giơ tay lên. Cô nắm chặt rồi lại thả lỏng các ngón tay, mắt sáng rực đến mức gần như trắng bệch. Cô hét lên, loạng choạng, và góc quay bắt đầu nhòe đi khi Tiến sĩ Okorie loạng choạng và khụy xuống.>

Aphora: DỪNG LẠI!

<Những khối đá sa thạch rơi xuống từ trần hang. Aphora hất chúng văng xuống hang bên dưới. Cô lại mất thăng bằng, gần như không thể đứng vững. Tín hiệu OMNI trở nên rõ ràng hơn khi căn phòng tràn ngập ánh sáng từ hàng tỷ hạt kích thích.>

Aphora: DỪNG LẠI! DỪNG LẠI NGAY !

Pol-8141-1, hình ảnh cơ thể.

<Tiến sĩ Okorie lên giọng để át đi tiếng ồn của toàn bộ hang động đang định hướng lại.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi nghĩ đây chính là điều anh muốn!

<Những cây cột phía sau Aphora bắt đầu đổ xuống.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi đã biến thành phố này thành của riêng mình!

<Aphora trợn mắt nhìn, rồi lao xuống tìm Tiến sĩ Okorie. Cô giật lấy chiếc túi da thường đựng vim harenae của Tiến sĩ Okorie, mở khóa và lật ngược nó lại. Nó trống rỗng.>

Tiến sĩ Okorie: Ông thực sự nên dẫn tôi đi tham quan!

<Aphora lao về phía trước lần nữa và túm lấy thân mình Tiến sĩ Okorie.>

Aphora: Làm ơn! Làm ơn, dừng lại đi! Cần tất cả chúng ta, từng người một để giải quyết chuyện này! Anh không thể làm được đâu!

<Bác sĩ Okorie đứng dậy, và Aphora ngã xuống sàn.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi không phải là tất cả các bạn.

<Mái hang nứt ra, một trận mưa nước, lá cây và đá đổ xuống, rơi xuống mái nhà và đường phố của Thành phố Aph.>

Bác sĩ Okorie: Tôi khỏe hơn thế nhiều.

<Thành phố bắt đầu mọc lên.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi cũng là một trong số đó.

<Kết thúc truyền tải.>

Vệ tinh bí mật của Tổ chức do Tiến sĩ Astrauskas điều chỉnh nhiệm vụ đã chụp được hình ảnh sau đây sau khi truyền tải thông tin trên, được nhận tại Site-43 theo thời gian thực khi Thành phố Aph xuất hiện từ một vùng đất nông nghiệp ở Saskatchewan, Canada.

Hình ảnh vệ tinh về Địa điểm quan tâm mới sau khi nổi lên.

Vào thời điểm này, OMNI của Tiến sĩ Okorie đã phát hành một loạt dữ liệu nghe nhìn cuối cùng, chưa bị làm hỏng, được ghi lại bên dưới.

<Quá trình truyền tải bắt đầu.>

<Ánh sáng ban ngày tràn vào qua khung cửa sổ vỡ nát của Cung điện Aph. Xuyên qua lớp bụi bốc lên trời, một chiếc trực thăng hiện ra trên hàng cây xa xa.>

<Một giọng nói vang lên, được khuếch đại một cách giả tạo.>

Giọng nói: Tôi là Chỉ huy Delfina Ibanez của Lực lượng Đặc nhiệm Cơ động Epsilon-43. Toàn bộ thành phố của các người đã bị một bệ phóng vũ khí quỹ đạo nhắm đến với độ chính xác, tốc độ và sức công phá đủ để khiến các người lỗ hện với ngày tận thế, và giờ tôi đã sẵn sàng. Tôi khuyên các người nên ngoại giao! Nhưng hãy cho tôi một lý do, bất kỳ lý do nào, và tôi sẽ phá hủy lâu đài cát của các người .

<Kết thúc truyền tải.>

Phụ lục 8141-20, Hậu quả tức thời: Phụ lục 8141-16 và -18 đã được chứng minh là mô tả không chính xác về các sự kiện ngày 13-14 tháng 10. Bản tóm tắt đã được sửa đổi về các sự kiện này được trình bày bên dưới.

Tù trưởng Ibanez và Tiến sĩ Astrauskas đều có hứng thú với khảo cổ học và địa vật lý. Dựa trên những nghi ngờ được Tiến sĩ Sokolsky truyền đạt, họ đã sử dụng hình ảnh vệ tinh của Tổ chức để tìm kiếm bất kỳ sự thay đổi đột ngột và lan rộng nào về mô hình phủ xanh trên đất nông nghiệp và nông thôn trên toàn thế giới. Phần mềm "Mắt Đức Tin" độc quyền của Khoa Khảo cổ học đã nhanh chóng xác định được địa điểm được mô tả trong Phụ lục 8141-18, và Tiến sĩ Astrauskas đã yêu cầu ETTRA cho phép coi đây là ứng cử viên hàng đầu cho vị trí của Thành phố Aph, thay vì mục tiêu ưa thích của Tiến sĩ Okorie. Sự cho phép đã được chấp thuận. Mục tiêu của Tiến sĩ Okorie đã bị phá hủy bằng đòn tấn công laser quỹ đạo, để duy trì ấn tượng về sự tin tưởng hoàn toàn vào lập luận của bà. Sau đó, Cảnh sát trưởng Ibanez đã ra lệnh cho Epsilon-43 đến Saskatchewan để bắt đầu các thủ tục tiếp xúc ban đầu và tiến hành bảo trì Veil khẩn cấp, với lý do là kiểm tra một địa điểm tiềm năng trước đây của thành phố được cho là đã bị hủy diệt. Ngay trước khi họ đến nơi, thành phố đã bị đẩy ra khỏi lòng đất một cách dữ dội bên dưới một cánh đồng cải dầu chấp vá.

Việc bảo trì Veil ngay lập tức là rất ít, vì Tiến sĩ Okorie đã phỏng đoán chính xác rằng người Aphians đã mua vùng đất phía trên thành phố của họ để tránh các hoạt động không liên kết, và vì việc chuyển hướng vệ tinh dân sự là một hoạt động thường xuyên trong các nỗ lực thông tin sai lệch của Tổ chức.

Sau khi đảm bảo Thành phố Aph đầu hàng, Cảnh sát trưởng Ibanez đã liên lạc vô tuyến với Điểm 43 để ra lệnh bắt giữ Tiến sĩ Okorie. Lệnh này được thực hiện bởi Cảnh sát trưởng An ninh và Giám giữ Hachiro Kuroki, với sự hỗ trợ đặc lực từ các chuyên gia Huyền bí Ứng dụng. Mục tiêu của ông đã đầu hàng mà không kháng cự, sẵn sàng thả bùa chú meme lên người sau khi đã được giam giữ an toàn. Cô từ chối nói chuyện với bất kỳ nhân viên nào của Điểm ngoài Tiến sĩ Okorie thật.

Vào thời điểm này, lệnh phong tỏa Khu vực 71 đột nhiên được dỡ bỏ. Lực lượng Đặc nhiệm Cơ động Nu-7 tiến vào cơ sở này và phát hiện các nhân viên đang hồi phục sau khi tiếp xúc với chất gây choáng memetic cực độc và bị suy dinh dưỡng/mất nước.

Tiến sĩ Okorie thật đã nhanh chóng được Tù trưởng Ibanez và Tiến sĩ Astrauskas đưa về từ Thành phố Aph. Khi lực lượng đồn trú từ Điểm 34 đến để bắt đầu quá trình chuyển đổi thành phố thành Địa điểm Quan tâm, Epsilon-43 đã trở về căn cứ cùng toàn bộ nhân sự. Sau khi kiểm tra y tế toàn diện và kiểm tra tâm lý, Tiến sĩ Okorie tiến đến phòng giam của bản sao để bắt đầu quá trình tiếp nhận. Biên bản cuộc họp của họ được đính kèm bên dưới.

Phụ lục 8141-21, Phòng vấn phiến quân: Toàn bộ bản ghi cuộc phỏng vấn của Tiến sĩ Okorie với Pol-8141-2, Sevara, được đính kèm bên dưới.

Phòng vấn đầu vào: Pol-8141-2

Cán bộ phụ trách hồ sơ: Tiến sĩ Udo Okorie (Nhà nghiên cứu cao cấp, Bộ phận Huyền bí học ứng dụng, Khu vực 43)

<Sevara đang ngồi ở bàn thẩm vấn, đầu nghiêng sang một bên. Tiến sĩ Okorie ngồi xuống đối diện cô, vui vẻ gõ bàn.>

Bác sĩ Okorie: Chào chị.

Sevara: Tôi sẽ không trả lời câu hỏi đó.

Tiến sĩ Okorie: Công bằng mà nói. Thật khó xử khi phải dựa vào mối liên hệ này.

<Sevara liếc nhìn cô và mỉm cười.>

Pol-8141-2.

Sevara: Ý tôi là, tôi cũng tự làm vậy.

Tiến sĩ Okorie: Anh có làm thế thật, phải không?

<Sevara quay lại nhìn thẳng vào Tiến sĩ Okorie.>

Sevara: Anh đã từ bỏ cô ấy. Mọi thứ cô ấy đại diện. Mọi thứ anh là. Đó là một hình phạt sao? Anh thực sự nhỏ nhen đến vậy sao?

Tiến sĩ Okorie: Một hình phạt? Vì điều gì?

<Mắt Sevara nheo lại, ánh sáng màu cam vẫn còn sáng từ khe hở gần như khép lại.>

Sevara: Bạn biết đấy.

Bác sĩ Okorie: Không, tôi không nghĩ vậy. Nếu anh đang nói về việc cô ấy bỏ tôi lại với hai người cha mẹ yêu thương và tránh xa cuộc sống của tôi — một cuộc sống mà cô ấy chẳng thể mang lại chút giá trị nào — và để tôi tự do phát triển bản thân thì sao? Không. Không, tôi không trừng phạt cô ấy vì điều đó.

<Sevara cười khẩy.>

Sevara: Người của riêng anh ư? Trong Tổ chức ư? Anh đã trở thành *con rối* rồi, Udo.

Bác sĩ Okorie: Vậy mà cô chưa từng? Cô đã dành bao nhiêu thời gian quanh quẩn ở cái giáo phái chết chóc đó vậy, Sevara?

Sevara: Chỉ đủ để tôi học được những gì tôi có thể từ họ.

Tiến sĩ Okorie: Đủ để trở thành một *geistschreiber*.

Sevara: Tôi học rất nhanh. Điều đó rất tốt, vì tôi không thể ở lại lâu được.

Tiến sĩ Okorie: Tại sao vậy?

Sevara: Bởi vì *tôi học rất nhanh*. Sớm muộn gì họ cũng sẽ biết tôi đến từ đâu. Những người như chúng ta ư? Chúng ta thích sự kỳ diệu đó như cây xương rồng gặp nước vậy.

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì suy cho cùng, nó xuất phát từ chúng ta.

Sevara: Đúng vậy. Chúng ta sinh ra là để dành cho nó. Nó là một phần quyền thừa kế của chúng ta. Giống như cát vậy.

Tiến sĩ Okorie: Và họ sẽ không ấn tượng nếu họ biết được anh đến từ đâu?

Sevara: Không hẳn vậy. Chúng ta đều là những người tị nạn từ cùng một thảm họa, nhưng không phải từ cùng một... xã hội.

Tiến sĩ Okorie: Bây giờ, tôi tưởng tượng nếu tôi hỏi anh về điều này...

Sevara: Tôi sẽ nói với anh là tôi chỉ biết những nét chính thôi, và anh sẽ phải tìm câu trả lời ở nơi khác.

Tiến sĩ Okorie: Không có gì ngạc nhiên cả.

<Bác sĩ Okorie thở dài.>

Tiến sĩ Okorie: Bạn không bao giờ có được tất cả câu trả lời ở cùng một nơi. Hoặc từ một người.

Sevara: Dù sao thì họ tìm thấy thành phố bằng cách nào?

Tiến sĩ Okorie: Hả?

Sevara: Bạn bè của anh. Họ tìm thấy Aph bằng cách nào?

Tiến sĩ Okorie: Dấu vết trên cây trồng.

Sevara: Cái gì?

Tiến sĩ Okorie: Bạn gái tôi thích trò đó lắm, và lúc đó tôi cũng nghĩ đến nó. Khi chúng tôi đến thăm các trang trại, trên đỉnh ấy? Tôi đổ khoảng một nửa số *vim harenae* của mình vào các

cống dẫn nước. Trong khi chúng tôi leo xuống, tôi cho những hạt đá chảy ngược dòng, trở về nguồn, và tách tầng nước ngầm.

Sevara: Tôi không... hiểu.

<Bác sĩ Okorie chuyển mình phần khích trên ghế.>

Tiến sĩ Okorie: Thành phố lớn thế sao? Gần bề mặt như vậy, giống như cho đến gần đây vậy? Tường thành sẽ kìm hãm rễ của mọi cây cối trong một bán kính rộng. Bạn sẽ thấy bóng dáng của chúng qua màu sắc của cây trồng. Vậy nên mẹ già yêu quý đã hạ thấp thành phố xuống sâu hơn, và đặt những cây thủy canh lên đó. Chúng không bao giờ được dùng để nuôi sống thành phố. Chúng được dùng để phủ xanh cỏ để mọi người không biết chúng ta đang ở đâu. Tôi hút cạn nước, làm khô lá cây, và thế là xong. Những dấu vết trên cây trồng.

<Im lặng khi ghi âm.>

Sevara: Thực ra thì khá tốt.

Tiến sĩ Okorie: Đúng không?

<Sevara thở dài.>

Tiến sĩ Okorie: Nhưng tại sao anh lại làm vậy? Giả vờ là tôi và bắn tia laser vào một vùng sa mạc trống rỗng để làm gì?

Sevara: Không hẳn là trống rỗng. Aph đã từng ở đó, vào một thời điểm nào đó. Chắc chắn đó là một mục tiêu đáng tin cậy. Có những dấu hiệu trên cát.

Tiến sĩ Okorie: Được thôi, nhưng vẫn vậy. Tại sao?

Sevara: Giả vờ là anh luôn là kế hoạch của tôi. Việc bắn tia laser thì... đột ngột.

Tiến sĩ Okorie: Anh muốn Tổ chức nghĩ rằng Aph đã bị tiêu diệt, để chúng tôi để anh yên sao? Vậy là cả *Giftschreiber* lẫn *Schriftsteller* cũng vậy sao?

Sevara: Đó là giải pháp tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra ngay lúc đó.

Tiến sĩ Okorie: Nó sẽ hủy diệt mọi sự sống trên Trái Đất, anh biết đấy. Nghi lễ đó.

Sevara: Tôi không biết điều đó khi lần đầu tiên lên kế hoạch.

Tiến sĩ Okorie: Đây là một chi tiết khá quan trọng.

Sevara: Tôi cũng nghĩ vậy. Khi cô ấy kể cho tôi nghe.

Bác sĩ Okorie: Cô ấy đã nói với anh rồi sao?

Sevara: Ừ. Tôi đã lôi cô vào tháp của cô ta, kể cho cô ta nghe những gì cô đã làm. Nói với cô ta rằng cô ta đã sai khi cố gắng dựa dẫm vào cô. Rằng cô sẽ không bao giờ hòa nhập được. Cô ta đồng ý.

Tiến sĩ Okorie: Tôi cá là cô ấy đã làm vậy.

Sevara: Tôi nghĩ cô ấy rất ấn tượng khi tôi hạ gục được anh. Cô ấy quyết định kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện. Nghi lễ thực sự là gì.

Tiến sĩ Okorie: Và?

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Không thể thực hiện được, phải không?

Sevara: <thầm lặng> Điều đó sẽ khiến chúng ta tệ hơn cả bọn chúng.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì việc điều trị bằng tia laser không phải là để thuyết phục cô ấy rời đi sao...?

Sevara: Không. Tôi định thuyết phục cô ấy rời đi bằng cách cho cô ấy thấy hồ sơ của cô tiên tiến đến mức nào, rằng dù chúng ta có chạy đi đâu, cuối cùng cô cũng sẽ đuổi kịp chúng ta. Cô ấy sẽ đồng ý kích hoạt nghi lễ, và chúng ta sẽ được tự do. Nhưng cái giá phải trả là...
<Sevara lắc đầu.>

Sevara: Vậy nên, thay vào đó, tôi nghĩ nếu tôi có thể nói với cô ấy rằng anh có khả năng định vị và *phá hủy thành phố*, cô ấy sẽ cân nhắc đến bàn đàm phán. Biết đâu đấy.

Tiến sĩ Okorie: Nói cách khác, tôi đã liên lạc được với anh.

Sevara: Không. Nói cách khác, tôi không muốn mẹ tôi phải gánh chịu một cuộc diệt chủng.
<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Sao anh lại mất nhiều thời gian lục lọi hồ sơ của tôi thế? Anh có thể bắn đại bác laser ngay từ ngày đầu, nói rõ quan điểm của mình và thoát tội mà không ai hay biết. Theo như anh biết.

<Mắt Sevara nheo lại.>

Sevara: Tôi muốn biết anh biết những gì. Dân tộc chúng tôi chưa bao giờ giao thiệp với các giáo phái; tôi đã tự mình xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau, và tôi đã gặp phải một bức tường gạch với... bạn bè của tôi, cứ gọi họ như vậy. Vì vậy, tôi muốn xem liệu anh có sắp tìm ra chúng tôi chưa, chắc chắn rồi, nhưng quan trọng hơn là tìm ra một *giải pháp*. Một lối thoát khỏi mớ hỗn độn này. Mà, chà.

<Sevara mỉm cười buồn bã.>

Sevara: Tin xấu.

Tiến sĩ Okorie: Tin tôi đi, đây không phải là tin tức mới đâu.

Sevara: Dù vậy, dù không thuyết phục được cô ấy, tôi nghĩ chúng ta có thể sử dụng chút hiểu biết ít ỏi mà anh đã tìm ra. Hẹn lần sau vậy.

Tiến sĩ Okorie: Lần tới nhé?

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Chúng tôi đã thẩm vấn một vài người trong số họ trong nhiều năm qua, anh biết đấy. Những kẻ sùng bái cái chết. Có lẽ anh tìm thấy điều đó trong các tập tài liệu anh đã đánh cắp. Nhưng họ luôn nói về việc, ngay trước khi bụi lắng xuống, họ sẽ tự đưa mình đến một thế giới mới. Giống như Aphora đã nói. Chuyện này đã từng xảy ra chưa?

Sevara: Câu hỏi đó dành cho mẹ con. Nhưng mà, ồ. Khoan đã.

Bác sĩ Okorie: Vâng, tôi nghĩ cô ấy sẽ nói. Tôi không nghĩ chúng ta cho cô ấy lựa chọn nào khác.

Sevara: Người đã tiêu diệt tất cả bọn họ. Chúng ta... *chúng ta đã tiêu diệt tất cả bọn họ.*

Tiến sĩ Okorie: *Họ đã đẩy tất cả chúng ta vào đường cùng.* Nhưng tôi không tin vào số phận. Tôi tin rằng nếu tất cả chúng ta cùng chung tay, chúng ta sẽ tìm ra cách vượt qua chuyện này.
<Sevara mỉm cười.>

Sevara: Tôi đã đúng.

Tiến sĩ Okorie: Về điều gì?

Sevara: Anh đúng là đồ ngốc.

Tiến sĩ Okorie: Đó có phải là lý do tại sao anh nghĩ rằng mẹo nhỏ của anh sẽ hiệu quả không?

Sevara: Mưu mẹo gì vậy? Giả danh anh à? Bọn họ mắc bẫy ngay lập tức.

<Bác sĩ Okorie cười khúc khích.>

Bác sĩ Okorie: Không, cô bị lừa rồi. Còn nhớ lúc cô tỉnh dậy ở H&P, choáng váng và bối rối không? Đó là hậu quả của liệu pháp lú lẫn.

Sevara: Cái gì?

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Cô đã gặp Harry, cô trở về phòng, Harry đến văn phòng Giám đốc, họ gọi Cảnh sát trưởng Kuroki từ S&C vào, Harry nói với cả hai người rằng cô không phải là tôi, Cảnh sát trưởng đã bắt giữ cô, Lillian thẩm vấn cô, và Tiến sĩ Forsythe đã ban cho cô bùa chú.

<Sevara lùì lại.>

Sevara: Cái gì? Thật nực cười. Bạn gái của anh không có ở đây. Thầy bói cũng không có ở đây!

Tiến sĩ Okorie: Họ không cần phải làm vậy. Anh đã bị lừa ngay từ đầu, đó là lý do tại sao anh vẫn chưa hiểu.

Sevara: Tốt nhất là anh nên thử giải thích xem sao.

Bác sĩ Okorie: *Gia đình* tôi đã ở đây.

<Im lặng khi ghi âm.>

Sevara: Vậy thì sao? Họ chỉ... Để tôi tiếp tục làm những gì tôi đang làm? Đánh hơi xung quanh? Ảnh hưởng đến mọi thứ?

Tiến sĩ Okorie: Và dàn dựng vụ tấn công vào Khu vực 71. Tôi cho rằng đó là những liên lạc của *giftschreiber*.

Sevara: Tôi nên được khen một chút vì đã bảo họ đừng giết ai cả.

Bác sĩ Okorie: Chúng tôi sẽ coi đó là hành vi tốt, được thôi. Nhân tiện, tôi đã xem biên bản tư vấn của anh rồi. Sao anh biết gọi Harry là Harry? Sao anh biết gọi họ là Del và Roz?

Sevara: Anh nói mới.

<Im lặng khi ghi âm.>

Bác sĩ Okorie: Ước gì tôi không hỏi. Bản ghi chép này thực sự sẽ không giúp tôi lấy lại thông tin bảo mật đâu.

Sevara: Nhưng thật sự thì. Anh *thực sự* mong tôi tin rằng vẻ hào nhoáng đó không làm những người này bối rối sao? Không hề, dù chỉ một chút thôi? Họ đã tâm sự với tôi. Tất cả bọn họ.

Tiến sĩ Okorie: Anh không biết sự tự tin của họ trông như thế nào, bởi vì anh không biết họ. Nhưng họ biết tôi, và họ biết anh không phải là người như vậy. Họ để anh thấy những gì họ muốn anh thấy, để anh nghĩ rằng anh đang tác động đến mọi thứ. Bởi vì cuộc thẩm vấn đó không mấy hiệu quả, và họ không thể hiểu được anh thực sự muốn gì. Nhưng chúng ta đã

từng đối phó với những điệp viên như anh rồi. Cứ cho họ một sợi dây đủ dài, rồi cuối cùng họ sẽ lôi anh đến tận cùng mục tiêu.

Sevara: Thật là một nước cờ ngu ngốc. Tôi có thể giết hết bọn chúng.

<Bác sĩ Okorie cười.>

Sevara: Có gì buồn cười thế?

Tiến sĩ Okorie: Anh thậm chí còn không biết mình đang ở đâu sao? Đây là Khu 43. Chúng tôi phân hủy các vị thần. Anh không bao giờ có cơ hội.

<Sevara nghiêng người về phía trước, chống khuỷu tay lên bàn và nhìn thẳng vào mắt Tiến sĩ Okorie.>

Sevara: Vậy, đó là kế hoạch lớn của người sao? Phân hủy các vị thần à?

Tiến sĩ Okorie: Bạn có muốn biết kế hoạch là gì không?

Sevara: Hãy soi sáng cho tôi.

Tiến sĩ Okorie: Không, nghiêm túc đấy. Anh có hứng thú không? Thậm chí là đầu tư nữa chứ?

Sevara: Tôi sẽ không đăng ký, Ke—

<Sevara hắng giọng.>

Sevara: Udo. Chị có thể là chị gái tôi, nhưng chị ấy vẫn là mẹ tôi.

Tiến sĩ Okorie: Người ta đồng cảm.

Sevara: Ừ. Tôi đoán là anh cũng vậy.

Tiến sĩ Okorie: Nhưng tôi không hề mời cô làm việc, Sevara. Hầu hết mọi người không đến được Tổ chức nhờ nổi loạn.

Sevara: Đúng vậy, họ rời đi như thế. Lỗi của tôi.

Tiến sĩ Okorie: Không phải là câu chuyện duy nhất anh từng kể. Nhưng làm ơn hãy trả lời câu hỏi. Anh có quan tâm câu chuyện sẽ tiếp diễn thế nào từ đây không?

Sevara: Anh đã nhốt tất cả chúng tôi vào cái đồng này rồi. Vậy nên, tôi rất muốn biết anh định cứu nó bằng cách nào.

Bác sĩ Okorie: Tuyệt vời. Tôi sẽ báo họ là anh đã nhận lời.

<Sevara cau mày.>

Sevara: Chấp nhận cái gì?

Tiến sĩ Okorie: Chức vụ đại sứ.

Sevara: Anh đang nói gì vậy?

Tiến sĩ Okorie: Khoảng một giờ trước, thành phố hiện tại của cô đã được Tổ chức SCP đăng ký là một cảng tự do dị thường. Quan hệ ngoại giao sẽ được thiết lập ngay khi chúng tôi xác nhận với mẹ cô rằng người đại diện được chúng tôi chọn là phù hợp với bà ấy.

Sevara: Tôi ư? Cô ấy sẽ không bao giờ...

Tiến sĩ Okorie: Đó là ý tưởng của cô ấy.

<Sevara nhìn chăm chăm vào bác sĩ Okorie.>

Sevara: Ý tưởng của cô ấy.

Tiến sĩ Okorie: Có thể cô ấy nghĩ bạn cần ra khỏi nhà nhiều hơn.

<Im lặng khi ghi âm.>

Bác sĩ Okorie: Điều đó làm tôi nhớ ra; tôi cần gọi cho mẹ tôi.

<Kết thúc bản ghi chép.>

Sau một thời gian cân nhắc ngắn, Pol-8141-2 đã chấp nhận đề cử.

Phụ lục 8141-22, Phân loại lại: Dựa trên những sự kiện nêu trên, phân loại Loại Xanh của Tiến sĩ Okorie đã được nâng từ Cấp 3 ("Magus") lên Cấp 4 ("Archmagus"). Vì những hành động của bà liên quan đến Cảnh Tự do Tạm thời-09 đã nhận được nhiều lời khen ngợi từ Tổ chức, và lòng trung thành của bà với các nguyên tắc tổ chức là không thể bàn cãi, nên Mức độ Nguy hiểm của bà vẫn ở Cấp 4, và quyền hạn an ninh Cấp 4 cùng chức vụ Trưởng khoa Huyền bí Ứng dụng của bà đã được khôi phục.

Tiến sĩ Astrauskas đã khởi động một nghiên cứu mới về yếu tố duy nhất chưa được giải thích trong các phát xạ trường của Tiến sĩ Okorie, có khả năng đòi hỏi phải phân loại lại bản chất của SCP-8141. Bản ghi chép những phát hiện sơ bộ của bà, được trình bày cho Tiến sĩ Okorie và Trưởng nhóm Ibanez, được đính kèm bên dưới.

<Bắt đầu bản ghi chép.>

<Tiến sĩ Okorie, Tiến sĩ Astrauskas và Trưởng phòng Ibanez đang ngồi trong phòng chờ nhân viên của Ban Huyền bí Ứng dụng, Tiến sĩ Okorie ngồi trên ghế bành, hai người còn lại ngồi trên ghế dài đối diện với cô.>

Ảnh lưu trữ của Tiến sĩ Astrauskas.

Tiến sĩ Astrauskas: Tôi đã tìm ra corona là gì. Trong hào quang của Udo.

Tiến sĩ Okorie: Tiếp tục đi.

Tiến sĩ Astrauskas: Đó là năng lượng Akiva.

<Mắt của Tiến sĩ Okorie mở to.>

Tiến sĩ Okorie: Cái gì cơ?

<Cảnh sát trưởng Ibanez nhìn chăm chăm vào Tiến sĩ Astrauskas.>

Ảnh lưu trữ của Cảnh sát trưởng Ibanez.

Tù trưởng Ibanez: Cô ấy là nữ thần sao?

Tiến sĩ Okorie: Tôi không phải là nữ thần.

<Cảnh sát trưởng Ibanez nhìn chăm chăm vào Tiến sĩ Okorie.>

Tiến sĩ Okorie: Tôi không phải là nữ thần!

Tù trưởng Ibanez: Vâng, tôi là người lãnh đạo của bộ ba này. Nhưng anh không thể nói Roz không tôn thờ anh.

<Bác sĩ Okorie thở dài lo lắng.>

Tiến sĩ Okorie: Ông đang nói đùa về điều này.

Tù trưởng Ibanez: Tôi hồi phục nhanh lắm. Một trong hai chúng ta phải làm được. Roz, Akiva nghĩa là gì vậy?

Tiến sĩ Astrauskas: Thực ra tôi có một giả thuyết. Tài năng của anh, Udo.

Tiến sĩ Okorie: Vâng?

Tiến sĩ Astrauskas: Nó xuất hiện *rất* sớm. Phù thủy chưa dậy thì thì không phải là hiện tượng. Người bẻ cong thực tại ư? Chắc chắn rồi. Nhưng không phải nhà thông thái. Ngoại trừ cô.

Tiến sĩ Okorie: Vậy thì sao?

Tiến sĩ Astrauskas: Vậy thì, sở thích của các bạn với cát có thể không liên quan gì đến may rủi, nhưng cũng có thể không hoàn toàn là do di truyền. Mẹ các bạn chưa bao giờ giải thích tại sao tất cả các bạn đều có năng lực cát—

Tiến sĩ Okorie: Không chỉ có sức mạnh của cát.

Tiến sĩ Astrauskas: Đối với họ, xét về những năng lực phi vật thể thì đúng là như vậy. Bạn đặc biệt, bởi vì bạn có quan hệ sinh học với một người có Loại Xanh thật sự và bạn được nuôi dưỡng bởi hai người trong số họ. Đó có lẽ là lý do tại sao bạn có thể mở rộng sang những thứ chi tiết khác, ngay cả những thứ chỉ mang tính khái niệm chi tiết. Họ thì không. Chúng chỉ là cát.

Tiến sĩ Okorie: Đúng vậy. Tại sao?

Tiến sĩ Astrauskas: Chúng chỉ là cát thôi.

Tiến sĩ Okorie: Ông đã nói vậy.

<Mắt của Tiến sĩ Okorie mở to hơn nữa.>

Tiến sĩ Okorie: Ồ, khoan đã. Không.

Tù trưởng Ibanez: Cái gì?

Tiến sĩ Okorie: Cô ấy không nói rằng...

Tiến sĩ Astrauskas: Họ tạo ra những vị thần đó như thế nào vậy? Mẹ anh muốn anh làm gì vậy?

Tiến sĩ Okorie: Họ là hiện thân của các lực lượng vũ trụ. Họ được tiếp thêm sức mạnh nhờ niềm tin. Ôi, Roz, điều này thật điên rồ.

Tiến sĩ Astrauskas: Một trong số chúng ta sẽ phải nói ra điều này.

Tù trưởng Ibanez: Cũng có thể là cô ấy. Đó là người của cô ấy.

Bác sĩ Okorie: Họ không phải là người của tôi. Nhưng... được rồi. Ý anh là... anh là người của tôi.

<Bác sĩ Astrauskas gật đầu.>

Tiến sĩ Okorie: Ý ông là họ *tự biến mình thành hiện thân của cát*.

Tiến sĩ Astrauskas: Đúng vậy.

Tù trưởng Ibanez: Nữ thần cát.

Tiến sĩ Astrauskas: Đúng vậy.

Tiến sĩ Okorie: Chúng ta... là những dạng tư tưởng, đại loại vậy. Tự tưởng tượng ra.

Tiến sĩ Astrauskas: Hãy nghĩ về nó giống như... trang phục trang trọng.

Bác sĩ Okorie: Đó là lý do tại sao họ bất tử. Đó là... cô ấy nói cô ấy không *tin* vào cái chết, trời ơi. Trời ơi.

<Tù trưởng Ibanez làm động tác cầu nguyện giả về phía cô.>

Tù trưởng Ibanez: Nữ thần của tôi.

Tiến sĩ Okorie: Điều này... thật... *nhiều*.

<Im lặng khi ghi âm.>

Tiến sĩ Okorie: Ừm.

Tiến sĩ Astrauskas: Cái gì cơ?

Tiến sĩ Okorie: Bà ấy mong đợi tôi sẽ nối gót bà. Trở thành phiên bản thứ hai của bà. Và điều đó không chỉ nằm trong gen của tôi, ý anh là... nó đã được định sẵn trong vũ trụ. Thực tại được thiết kế để tôi hòa nhập vào nó theo một cách rất cụ thể.

Tiến sĩ Astrauskas: Và anh đã không làm vậy.

Tiến sĩ Okorie: Và tôi đã không làm vậy.

Tù trưởng Ibanez: Bởi vì anh không muốn.

Tiến sĩ Okorie: Bởi vì bố mẹ tôi đã nuôi dạy tôi tốt hơn. Nuôi dưỡng tôi tốt hơn là bản năng.

Tiến sĩ Astrauskas: Không chỉ riêng họ. Cả anh nữa.

Tiến sĩ Okorie: Nhưng nó không thể là bẩm sinh. Kiểu bẻ cong thực tại ấy. Nó phải là thứ mình học được, nếu không thì tôi đã thay đổi môi trường xung quanh mình suốt thời gian qua. Suốt bao nhiêu năm qua.

Tiến sĩ Astrauskas: Tôi nghĩ đúng rồi. Lý do tôi chưa từng để ý đến corona cho đến tận bây giờ, trừ khi tôi nhầm to, là vì nó chưa từng *tồn tại* cho đến tận bây giờ. Mọi chuyện bắt đầu khi mẹ anh nói với những người Aphian khác rằng anh sẽ đến. Bà ấy đã cố gắng khiến họ tin vào anh.

Tù trưởng Ibanez: Tôi cá là bây giờ họ tin tưởng anh rồi.

Tiến sĩ Astrauskas: Vâng. Vâng, có lẽ anh là...

Tiến sĩ Okorie: Khá nguy hiểm đấy.

Tù trưởng Ibanez: Trước đây anh rất nguy hiểm. Đó là một trong những phẩm chất tốt nhất của anh.

Tiến sĩ Okorie: Nhưng những việc tôi đã làm trước đó thì sao? Những việc tôi đã làm với Tài năng của mình thì sao?

Tiến sĩ Astrauskas: Chỉ có vậy thôi.

Tiến sĩ Okorie: Anh chắc chứ?

Tiến sĩ Astrauskas: Chúng ta không bao giờ có thể chắc chắn, nhưng đó là điều duy nhất hợp lý. Lão hóa chậm là điều họ đã làm với tất cả những người mang gen của họ. Nhưng tôi không nghĩ họ ban cho bạn siêu năng lực, nếu đó là điều bạn lo lắng.

Tù trưởng Ibanez: Ít nhất là cho đến ngày hôm qua.

Bác sĩ Okorie: Ừm. Tôi không biết.

Tiến sĩ Astrauskas: Vâng, tôi đồng ý. Xin hãy ủng hộ tôi, Del.

Tù trưởng Ibanez: Chắc chắn rồi. Ngoài chuyện cát ra, tôi cho rằng anh có một điểm chung với người Aphians, Udo ạ. Không hơn, không kém.

Tiến sĩ Okorie: Đó là gì?

Tù trưởng Ibanez: Anh tự lập đấy.

<Kết thúc bản ghi chép.>

Theo quan điểm trên, lớp quản thúc đối tượng SCP, Quy trình quản thúc đặc biệt và Mức độ đe dọa của Tiến sĩ Okorie đang được ETTRA xem xét song song với quá trình đại tu toàn diện của tệp này.

Phụ lục 8141-23, Nghiên cứu Tương lai: Mặc dù quan hệ ngoại giao với PFP-09 hiện chỉ mang tính chất tạm thời, một nhóm nhỏ các nhà nghiên cứu của Tổ chức đã được phép vận hành một Cơ sở Nghiên cứu Tiên tiến bên trong Thành phố Aph, đổi lại sự hỗ trợ trong việc che giấu vị trí của nó và hỗ trợ khai quật cũng như sửa chữa sau khi nó thoát khỏi lòng đất bằng chất nổ. Pol-8141-1, Nữ hoàng Thủy tinh của Aph, đã đảm bảo với Khoa Thần học Chiến thuật rằng phòng nghi lễ và các vật liệu cần thiết để hoàn thành công việc ma thuật, cắt đứt thành phố khỏi thực tại nền tảng và làm sụp đổ thực tại nền tảng, đã bị phá hủy hoàn toàn trong quá trình chuyển đổi. Tiến sĩ Okorie đã xác nhận rằng đây là ý định của bà.

Cho đến nay, hai khám phá đáng chú ý đã được thực hiện tại Cơ sở nghiên cứu tiên tiến.

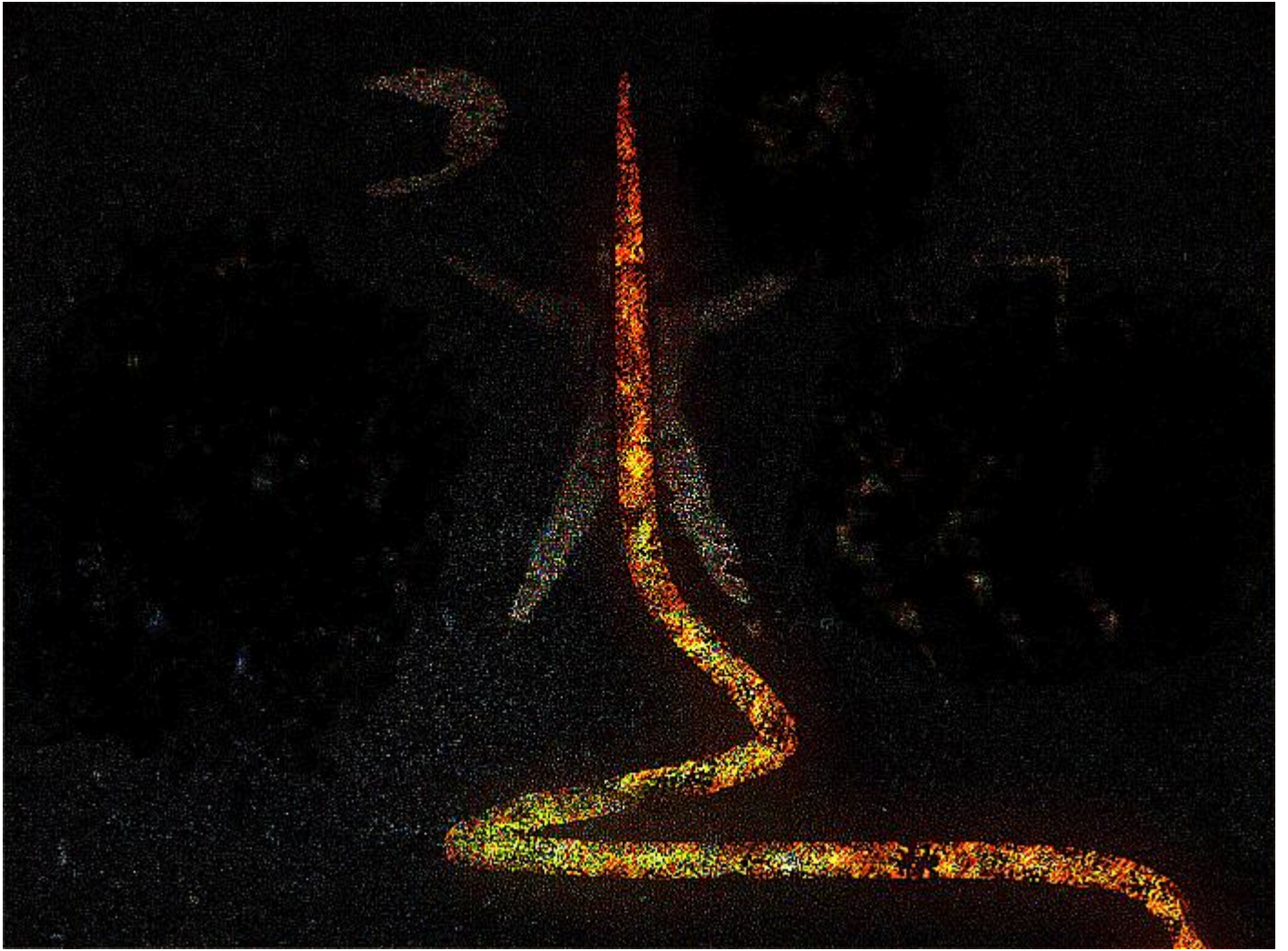
Đầu tiên, thông qua phương pháp định tuổi paracarbon trên các sợi thực vật còn sót lại, người ta đã xác định được rằng các cấu trúc của PFP-09 có độ tuổi rất khác nhau, từ năm trăm năm

đến hơn bốn nghìn năm. Một số cấu trúc hoàn toàn không thể xác định được niên đại, ngay cả khi áp dụng các biện pháp cận công nghệ. Những khác biệt này vẫn chưa được giải thích, và PoI-8141-1 vẫn chưa thẳng thắn về vấn đề này. Tuy nhiên, bà đã đồng ý thảo luận về hoàn cảnh thành phố của mình rời xa thực tế ban đầu với nhân viên của Protocol GYRUS sau. Thứ hai, bức tranh tường do Tiến sĩ Okorie xác định hiện đã được kiểm tra trong điều kiện ánh sáng tốt hơn và được chụp ảnh không theo phương pháp cơ thể. Đúng như dự đoán, bức tranh mô tả sáu nhân vật đang chỉ tay về một nhân vật lớn hơn, chệch đôi, hai bên là hình ảnh mặt trời và mặt trăng.

Nghệ thuật đỉnh đầu trong PFP-09.

Phân tích kỹ hơn này cho thấy sắc tố mờ nhạt chạy qua hình ảnh, bắt nguồn từ mép dưới và chia đôi hình ảnh trung tâm. Hình ảnh quang âm tăng cường thể chất đã được sử dụng để làm rõ thông tin còn thiếu, được tái tạo bên dưới.

Nghệ thuật đỉnh đầu trong PFP-09, được nâng cao.

Hiện tại, ý nghĩa của biểu tượng bổ sung này vẫn chưa được biết rõ.

« [SCP-8056](#) | [Ngôn từ của sức mạnh và chất độc](#) | [Chuyến đi tuyệt vời](#) »

« [SCP-8140](#) | [SCP-8141](#) »